

JUNI 2020

HET MAGAZINE VOOR [OUD]LEDEN VAN HET REGIMENT EN 42 BATALJON LIMBURGSE JAGERS | OPGERICHT 23.11.1813

DE LIMBURGSE JAGER

Resolute Support

Corona

NATO oefeningen

COLUMNS

- 03 Voorwoord regimentscommandant
- 50 Nawoord voorzitter Stichting RLJ

HISTORIE

- 20 Battlefield tour OOVVLJ Waterloo/Quatre Bras
- 28 Limburgse Jagers op de Veluwe

OP OEFENING

- 08 C- en D-Cie in Lehnin

OP MISSIE

- 05 A-Cie in Afghanistan
- 39 Resolute Support

ORGANISATIE

- 16 Nieuw project binnen de A-Ganzen compagnie
- 18 Rol van het Fire Support Team

NVHR

- 11 Beëdiging
- 14 Een speciale band met de schutterij
- 24 Limburgse Jagers in coronatijd
- 45 Nieuw personeel
- 48 Nieuwe website
- 49 Personalia

TOEN

- 32 Op oefening - Atlantic Lion 1983
- 36 Op oefening - Spearpoint 1984
- 42 De vuurregelaar

46 VVRLJ

51 BESTUUR EN AFDELINGEN

COLOFON

Artikelen en foto's: zie artikelen
Redactie: Nico Vroom, Rosanne Kars
Opmaak: Ben Janssen
Druk: drukkerij Gijsemberg - Maasmechelen
Voorzijde: Oefening Lehnin
Binnenzijde: Inzet Response Solution Missie
Achterzijde: Moed, toewijding en veerkracht op Provinciehuis Noord-Brabant

“WAT IS ER ALLEMAAL GEBEURD DE LAATSTE MAANDEN?”

Tekst | luitenant-kolonel R (Ron). J. Plender
Commandant Regiment Limburgse Jagers en 42 Painfbat LJ

Eind Februari werd Nederland geconfronteerd met de eerste coronabesmettingen. Op dat moment was 42 BLJ bezig met het staande jaarprogramma. De Module C, een oefening in Bergen (DLD) met 1000 deelnemers, stond op de rol. Er zou geschoten gaan worden op de SOB en het laatste FP pel van de ACie voor de missie RSM was op inschepingsverlof.

Op 10 maart liep ik over een leeg Schiphol Plaza, wat normaal een drukte van jewelste is. Samen met de BA ging ik die dag naar Mazar-e-Sharif om daar de ACie bezoeken tijdens hun missie RSM. Op Schiphol werd al duidelijk dat corona een grote impact zou hebben op het jaarprogramma van het bataljon.

Eenmaal terug in Nederland kwam de volgende opdracht van C-LAS: 'Je houdt jezelf fit en staat paraat voor als ons land je nodig heeft'. Er is besloten om de jagers van het bataljon thuis te houden en op een *notice to move* van 24 uur te zetten. De voertuigen zijn centraal verzameld en met een minimale stafbezetting en alarmeringslijsten zijn de compagnieën overgegaan tot de nieuwe werkelijkheid. De grote impact was een feit.

Module C werd gecancelld, de SOB ging niet door en de reguliere pelotonsoefeningen gaan niet door. Geen bataljons-appels meer, geen compagnieën in zijn geheel bij elkaar, de 80/20 regeling en *social distancing* zijn zo maar een aantal zaken die zijn opgelegd aan ons bataljon. Hierdoor is er een hoop veranderd.

Wat is er dan allemaal gebeurd de laatste maanden? De pelotons hebben de OPPLAN 10 diensten gedraaid. Het jaarprogramma en de regimentskalender zijn aangepast. Er is geschoven met oefeningen, reünies en beëdigingen. Alle evenementen rondom 75 jaar bevrijding zijn geminimaliseerd. Altmark Hunter in Duitsland is Module D in Nederland geworden en de oefendoelstellingen, qua niveau, zijn bijgesteld. De oefening ZESW in November gaat gedeeltelijk een schietserie worden. Kortom, er staat een nieuw jaar programma.

Maar het bataljon staat niet stil. Er is gewerkt aan niveau I, er wordt gewerkt aan de Big 6, het onderhoud gaat door, sportlessen worden online gegeven en er zijn terugkomdagen georganiseerd om in contact te blijven. De ACie heeft nog uit-

schepingsverlof en een peloton in Afghanistan, de BCie leidt 73 nieuwe jagers op, de CCie werkt op voor een nieuwe buitenlandse missie, DCie traint het verkenningpeloton en de RAS eenheid op niv I/II en de Batstaf denkt na over hoe we, binnen de RIVM richtlijnen, invulling kunnen geven aan het programma als we weer met grotere eenheden gaan werken.

Kortom, er gebeurt een hoop niet, maar er zijn ook goede ontwikkelingen gaande waar we de komende tijd profijt van hebben als Limburgse Jagers. Ik ben blij op de wijze waarop inventief het nieuwe jaarplan en de uitvoering hiervan gestalte krijgen en trots op de wijze waarop wij, als Familie de Jager, veerkracht en inventiviteit tonen in deze nieuwe werkelijkheid.

Voor elkaar, altijd.

LUITENANT-KOLONEL BD JAN BLEIJERVELD

Via een app van een regimentsgenoot bereikte mij een alarmerend bericht; Jan Bleijerveld is getroffen door het virus. Mijn voorganger als Regimentscommandant. Zijn echtgenote Manny gebeld van wie ik de bevestiging kreeg en dat hij was opgenomen in het ziekenhuis. Dat het heel slecht met hem ging. Afwachten zeker waar hij jaren geleden ook al ernstig ziek was geweest en veel was afgevallen. Toch weer naar huis maar te slecht, veel hoesten, om hem te bezoeken. En dan weer terug naar het ziekenhuis, waar hij uiteindelijk op 3 mei een dag voor zijn 83e verjaardag is overleden.

Met het heengaan van Jan Bleijerveld hebben we een zeer enthousiaste regimentscommandant en collega verloren. Want Jan was Limburgse Jager pur sang. Begonnen als vaandrig bij het 16e Bataljon in zijn Legerplaats Oirschot, waar hij vele jaren het land mocht dienen. Maar ook het nabijgelegen Pantser Infanterie Rij- en Opleidings Centrum (PIROC) in Veldhoven was hem niet vreemd. Daar mocht ik als cadet-korporaal de eerste kneepjes van het pantserinfanterie vak van hem geleerd krijgen. De instructeur bij uitstek in die inmiddels afgebroken betonnen gebouwen op PIROC II, de kleine dependance waar het opengewerkte model van de net ingestroomde YP-408 stond, hij uitleg gaf over belading, motoren, voertuig exercitie, etc. We zouden elkaar 18 jaar later weer op dat PIROC treffen, waar hij mijn functie als Hoofd Opleidingszaken van mij overnam. In de tussentijd had hij zijn functies bij 16 BLJ oa Commandant CCie, Verbindingsofficier, maar ook op de staf 13 Brigade en 13 Staf-Staf Compagnie mogen commanderen.

De kers op de taart voor een Limburgse Jager is natuurlijk het commanderen van

het Regiment. Zeker als dat op het mooie Vrijthof in Maastricht in de Hoofdwacht resideert. Dat mocht hij in 1988 overnemen van zijn beste collega Willem Fontein. Een combi Commando, want de hoofd functie was Provinciaal Militair Commandant Limburg, verantwoordelijk voor alle kazernementen en militaire activiteiten in die langgerekte provincie. Het betekende veel op pad naar de diverse kazernes en civiele en buitenlandse autoriteiten. Maar ook in zijn Regimentscommando met regelmaat naar Seedorf naar het 42e Bataljon om daar de nieuwe leden van het Regiment te beëdigen. En dan uiteraard te genieten van de Duitse keuken.

Wat was begonnen bij zijn voorganger Willem Fontein, het weer uitbrengen van het blad de Limburgse Jager, heeft hij door de aanzet te geven tot de Stichting Regiment Limburgse Jagers, mogelijk gemaakt dat U dit in ons magazine kunt lezen. Waar in 1990 de tweede grote Reünie van de muzikanten van het Fanfarekorps plaats had, was dat de opmaat om in 1992 een Reunieorkerst op te richten. Die oprichting steunde hij van harte en is het altijd blijven volgen tot meegaan met concertreizen naar Oostenrijk en Seedorf.

Maar aan alles komt een eind, na een militair leven van grote veranderingen pantservoertuigen, verbindingsmiddelen, VVDM, lange haardracht, verbouwing van de Legerplaats Oirschot, nieuwe legering en moest hij in mei 1992 het prachtige Commando in Maastricht op een zon overgoten Vrijthof overdragen aan ondergetekende.

Een prachtige afscheid met een koets te worden rondgereden over het Vrijthof naar het Generaalshuis, of te wel het nieuwe Theater. Een grote schare aan vertegenwoordigers uit Maastricht en Limburg passeerden ten afscheid en uiteraard vele oud collega's. Kort tevoren, eind april, had het Hare Majesteit het behaagd hem voor zijn verdiensten voor het land te benoemen tot Officier in de Orde van Oranje Nassau met de Zwaarden. Door de oud Regimentscommandant Kolonel Jacops, die hem in zijn condoleance een echte Bourgondiër noemde, is hij in 2013 tot Limburgse Jager van Verdienste benoemd.

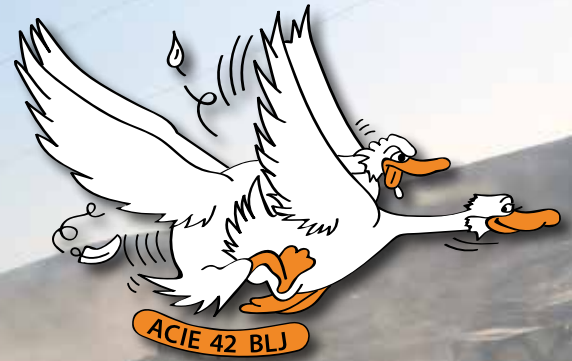
Hij bleef zijn regiment trouw, ook al diende hij korte tijd in Nunspeet, als commandant van een van Heutz bewakingseenheid. Altijd aanwezig bij het jaarlijkse Diner De Corps, dat meestal in Venlo werd gehouden. Een levensgenieter met zijn Manny en zoon en twee dochters in Valkenswaard. De zoon en dochters, die hem en zijn Manny negen kleinkinderen schonken, waar Jan heel trots op was. Een tweede rustpunt in zijn drukke bestaan was zijn appartement in Zoutelande. Daar kon hij genieten van het ruisen van de zee, En in het voorjaar trokken ze naar Spanje. Juist de laatste reis dit jaar is hem fataal geworden door een besmetting waarschijnlijk in de touringcar, die hem en zijn vrouw vervoerde.

Jan, je was een markante collega met die mooie snor zo typerend voor jou. Rust zacht.

Manny en kinderen en kleinkinderen wens ik namens de familie "de Jager" veel sterkte, we zullen Jan niet vergeten.

Nico Vroom, oud Regimentscommandant, Voorzitter Stichting Regiment Limburgse Jagers

A-CIE IN AFGHANISTAN

Tekst | Sm Jerry en Kap Trommel - Foto's | Kap Boer en Trommel

Wij, als Force Protection, maken deel uit van een internationale compagnie. Die bestaat uit Hongarije, Kroatië, Montenegro, Finland en wij als Nederlanders. Ons werk op deze missie is afwisselend.

Wij gaan meerdere keren per week met helikopters richting een ander kamp om daar als 'guardian angel' op te treden. Dit houdt in dat wij als beveiliging met een adviseur meegaan op TAA (train advise and assist). Vanaf de safe haven stappen wij de gepantserde auto in en rijden naar de plaats waar de adviseur zijn afspraak heeft. Aangekomen op locatie zijn wij degenen die zorgen voor zijn beveiliging zodat hij met zijn Afghaanse counterparts zijn ding kan doen.

Zo hebben wij ook beschikking over een aantal voertuigen zodat wij als peloton adviseurs mee kunnen nemen op TAA. Deze afspraken zijn midden in de stad of in de buitenring. De adviseurs krijgen vooraf een briefing zodat zij weten hoe wij op locatie te werk gaan en de beveiliging weg zetten.

Een van de opdrachten kan ook Base Defence zijn. Er zijn 2 locaties waar wij dan naar toe kunnen gaan om daar de base te beveiligen voor andere eenheden die daar op locatie hun TAA's uitvoeren. We hebben sinds kort ook opdrachten er bij gekregen om posities van Afghaanse posten te bezoeken en daar intell vandaan te halen, en te laten zien dat wij als Force Protection daar in de buurt zijn om ze het gevoel te geven dat we er daadwerkelijk zijn (showing the force).

Het leven op kamp Marmal is best een luxe. Je hebt een Duitse en Amerikaanse PX store waar je van alles en nog wat kan halen. Je hebt er een pizzeria, verschillende bars waar je kunt poolen of gewoon relaxen en een Duits tentje waar je de hele dag kan eten tegen een lage prijs. De legering op Dutch Mountain is prima geregeld:

we liggen met 2 of 3 man op een kamer. Verder is er een grote bar waar in de avond altijd wel mensen te vinden zijn die even aan het ontspannen zijn, aan het tafeltennissen zijn of even met het thuisfront aan het bellen zijn.

De uitdaging van deze missie zit hem vooral in het zijn van een multinationale compagnie. Elk land doet dingen op zijn eigen manier en daar moet je wel even aan wennen. Maar desondanks de verschillen kan er altijd wel gelachen worden met de andere nationaliteiten.

Aanvulling kap Trommel Public Affairs Officer RSM

In de RS-missie bevindt zich momenteel een deel van de 'Ganzen' (A-CIE) van 42 BLJ. Begin maart nam een peloton 'Gieren' de boel over van een club 'Kraaien'. Het peloton wordt in het gebied samen met Kroatische, Hongaarse, Finse en Duitse collega's ingezet als Force Protection (FP) element. Dit houdt in dat zij beveiligings-taken uitvoeren en trainers en adviseurs beschermen. Daarnaast beveiligen zij >>

“Een Gans is altijd waakzaam.”

de basisvoorzieningen en infrastructuur van diverse kampen in Noord-Afghanistan. De uitvalsbasis voor de meeste activiteiten is Mazar-e-Sharif. Er zijn momenteel twee FP Compagnieën in Mazar-e-Sharif: een Duitse en een Internationale Compagnie. Deze internationale compagnie, waarin ook het Gierenpeloton zit, staat onder leiding van een staf afkomstig van de Dcie van 17 Painbat GFPI.

Vanwege het COVID-19-virus lag afgelopen maanden voor de FP minder nadruk op het fysiek beveiligen van trainers en adviseurs. Om de verspreiding van dit virus tegen te gaan werden in deze periode adviestaken en trainingsactiviteiten zoveel mogelijk digitaal aangeboden. Door deze digitaliseringslag waren er minder persoonsbeveiligingstaken voor de FP dan voorheen.

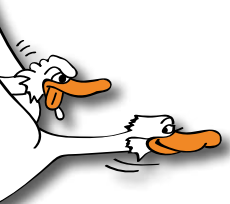
De nadruk kwam hierdoor te liggen bij basebeveiligingstaken en het waarborgen van een veilige infrastructuur en basisvoorzieningen. Deze beveiliging gebeurt op diverse plekken in Noord-Afghanistan en is een voorwaarde voor overig personeel om

veilig te kunnen werken. Tijdens patrouilles die gericht zijn op het borgen van deze veiligheid, verplaatst de eenheid zich door het ruige Afghaanse landschap. Bij dit artikel ziet u enkele foto's die gemaakt zijn tijdens zo'n patrouille.

“Beveiliging overal.”

DOOR HET BOS OOK DE BOMEN PROBEREN TE ZIEN

Tekst en foto's | Rosanne Kars, stagiair

Bos, heel veel bos. Dat beschrijft het oefenterrein van Lehnin redelijk goed. Het jaar 2020 begon dan ook met een oefening in dit gebied in het oosten van Duitsland. Het bataljon was al langere tijd niet op deze oefenplek geweest, terwijl het gebied interessant is juist vanwege dit terrein.

Van 27 januari tot en met 7 februari zaten de Charlie en Delta compagnie van het 42e in Lehnin voor gevechten in bossen. Voor het eerst sinds een langere periode was 42 BLJ samen met het 17e op oefening. Dat brengt een voordeel met zich mee: je kan elkaar trainen. De eerste week deed iedere eenheid vooral haar eigen ding met verschillende trainingen op groeps- en pelotonsniveau. In week twee brak het gevecht echt los en ging de Charlie Compagnie met 17 Bravo de strijd aan. Het 17e als de aanvallende partij en de Limburgse Jagers als verdedigende partij.

INKIJK LATERE WERK

Dit keer waren er tijdens de eerste week van de oefening ook een aantal speciale gasten: SIVO leerlingen (School Initiële Vorming Onderofficier) van de KMS. Voor het eerst hadden zij een oefening in het

buitenland: spannend! Naar hun zin hebben ze het zeker gehad. "Ze kregen de glimlach niet meer van hun gezicht", aldus hun senior instructeur na de eerste dag. Het doel van hun bezoek was dat de jongens een

"Het blijkt toch wel weer even inkomen zo'n oefening."

beter beeld zouden krijgen van hun latere beroep als groepscommandant. Dat is zeker geslaagd. Zoals één van de jongens zei: "Wij zitten natuurlijk in de opleiding en dan is het mooi om te zien hoe een groepscommandant dat dan doet. Hoe het echt eruit ziet wat je gaat doen."

CHARLIE COMPAGNIE

Het blijkt toch wel weer even inkomen zo'n oefening. Op woensdag had de Charlie Compagnie onder andere een niveau 2 oefening. De SIVO leerlingen mochten hier bij inhaken en meedoen. In dit specifieke scenario oefenden de mannen het verdedigend gevecht. Daar kwamen een aantal leerpunten uit, waarbij vooral de communicatie een belangrijk punt van aandacht was. Het doorgeven van de RAD (richting-afstand-doel) bleek bijvoorbeeld een lastige, maar een oefening is er niet voor niets.

DE TRUKENDOOS VAN DE GENIE

Ook de genie was deze oefening aanwezig in Lehnin. 412 pantsergeniecompagnie ondersteunde de compagnieën van de Limburgse Jagers namelijk bij de verdediging. Zo stond op de vrijdagochtend de verhakking centraal. Bij het peloton zitten veel nieuwe mensen. De luitenant: "Nu is het gewoon rustig de kennis van de oude met de nieuwe mensen delen. Het mooiste is natuurlijk als we dadelijk geïntegreerd met de eenheid (BLJ) samen kunnen werken." Dat beaamt ook Koen die momenteel

“Onderhoud, ook een leermoment.”

1,5 jaar bij de genie zit: “Ik kijk het meeste uit naar zaterdag tot en met dinsdag. Dan gaan we samen met de infanterie de ‘oorlog’ aan.”

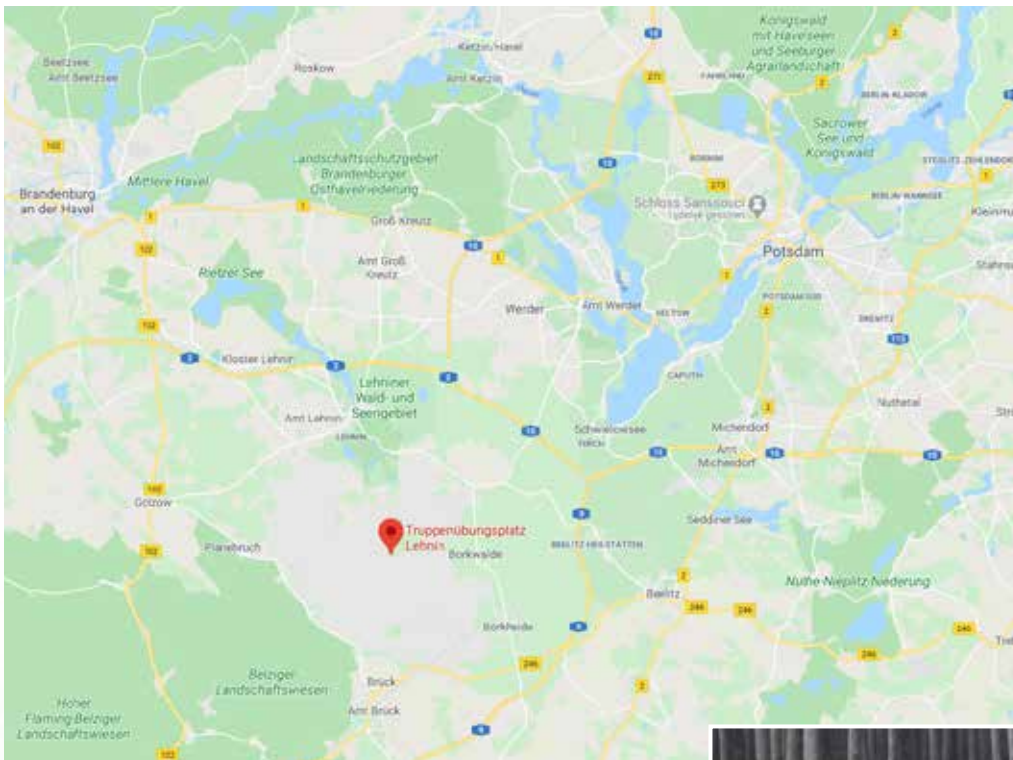
STRIJD

Voor die ‘oorlog’ was het vrijdagavond eerst nog even tijd om wat bier naar binnen te gooien en een halve kip te verorberen. Op een lege maag kun je natuurlijk niet vechten. Op zaterdag begonnen dan toch echt de voorbereidingen van de strijd. De genie haalde al haar creativiteit naar boven

en wist wat goede hindernissen aan te leggen, zoals draadversperringen en mijnevelden.

Op de maandagochtend brak het gevecht los. Voor 17 Bravo bleek het een hele opgave om aan te vallen. Een aantal keren werd de actie of bepaalde delen van de actie opnieuw gestart. De Charlie Compagnie maakte het voor het 17de niet makkelijk. Op de dinsdag rond het middaguur werd het einde van de oefening gegeven en was het gevecht afgelopen. Na een aantal

dagen in het bos, mochten de mannen en vrouwen weer terugkeren naar de kazerne. De oefening in Lehnin bood voor alle partijen genoeg leerpunten die meegenomen kunnen worden naar andere oefeningen.

OEFENTERREIN LEHNIN

Het militair oefenterrein Lehnin ligt op ongeveer 25 km ten zuidwesten van Potsdam, omringd door Brandenburger denkbossen. De naam komt van de stad Lehnin, waarbij een cisterciënzer abdij werd gesticht in 1180. Vandaag de dag herbergt het klooster de Luise-Henrietten-Stift van de Evangelische Landeskirche Berlin-Brandenburg.

Lehnin werd opgericht in 1956 onder de schuilnaam "Dunkelkammer" voor het Nationale Volksarmee, NVA van de DDR. In 1984, de constructie van de Rauhberg terrein begon, en werd gebruikt in 1989. De para's van de NVA (Luftsturmregiment 40) werden geplaatst in de loop van de jaren 1980 voordat ze naar de noordelijke rand van de training plaats.

In oktober 1990 heeft de Bundeswehr de plaats overgenomen en verder uitgebreid.

EEN KOUDE MAAR BIJZONDERE DAG

Tekst en foto's | Rosanne Kars, stagiair

“Als je nu denkt: ‘ik ben klaar’, dan heb ik een verassing. Dat ben je nooit. Daag jezelf uit om morgen beter te zijn dan vandaag. Train hard, haal het beste uit jezelf en werk voor elkaar.” Met die woorden sprak de bataljonscommandant luitenant kolonel Ron Plender de zojuist beëdigde militairen toe op 12 februari. Een spannende dag voor de nieuwe Limburgse Jagers.

Een hele frisse wind waait er door het historische centrum van Valkenburg. Voor de derde keer in drie jaar tijd is het centrum van Valkenburg het decor voor de beëdiging van de nieuwe Limburgse Jagers. Wat nieuwsgierige blikken kijken naar het tafereel dat langzaam opgebouwd wordt. Soms wint de nieuwsgierigheid het en wordt de vraag gesteld: “Wat gebeurt er hier precies?”

Juist de ceremonie dicht bij de mensen brengen is de bedoeling van het houden van zo’n openbare ceremonie. De ceremonie gaat beginnen. Toeschouwers pakken hun mobieltjes erbij om de toch wel ietwat ongebruikelijke situatie te filmen of om een foto te maken. De bataljonscommandant heet iedereen welkom en de burgemeester van Valkenburg neemt het woord.

CIRKEL VAN BEVRIJDING

Burgemeester Schrijen gaat 75 jaar terug in de tijd en vertelt het verhaal van een Valkenburger: Veus Pisters. In september 1944 wordt Valkenburg bevrijd door de Amerikanen. Pisters besluit zich aan te melden bij het Amerikaanse leger. In de maanden die volgen, trekt hij met de Amerikanen mee Duitsland in om daarna onder Amerikaanse vlag te dienen in de oorlog in Korea. Na 14 maanden keert Pisters terug naar Valkenburg.

Inmiddels is Veus Pisters overleden, maar bij de beëdiging zijn de weduwe van Veus Pisters en haar twee zonen aanwezig. Onder de beëdigde militairen is er iemand met dezelfde achternaam, maar geen familie van Veus Pisters. “Wij gaan vandaag als het ware de cirkel van de bevrij-

ding rondmaken met een oudere generatie Pisters die symbolisch de trots om het land en de vrede te mogen dienen en dat doorgeeft aan de een jongere generatie.” En dus worden de drie heren Pisters naar voren gevraagd voor een symbolisch aandenken aan dit moment. Van de burgemeester ontvangen zij het vaandel van 75 jaar bevrijding.

“Een spannende dag voor de nieuwe Limburgse Jagers.”

FAMILIE DE JAGER

Na deze gebeurtenis is het voor de militairen tijd om de eed of de belofte af te leggen. Achttien keer is te horen hoe de nieuwe Limburgse Jagers hun trouw beloven aan de koning, gehoorzaamheid aan de wetten en onderwerping aan de krijgstuicht. De militairen stellen zich in dienst van het land, zelfs onder de moeilijkste >>

omstandigheden. Maar in de eerste plaats beloven ze dat hun kameraden onder alle omstandigheden op hen kunnen rekenen. Een belangrijke mijlpijl in hun militaire loopbaan.

Zo tegen het einde van de ceremonie begint de muziek te spelen. De baretten worden van het hoofd genomen en in de lucht rondgedraaid. Wat lachende gezichten verraden uniekheid van dit tafereel. De muziek stopt en de bataljonscommandant zet de welbekende leus in: "Voor elkaar..."

Uit volle borst maken de mannen de leus af: "...Altijd". Ook de schutterij van Valkenburg is aanwezig en zij sluiten de ceremonie in stijl af: met een harde knal uit hun kanon. Vingers in de oren en BOEM! De nieuwe militairen zijn officieel toegetroten tot familie De Jager.

DE LIMBURGSE JAGERS IN CORONATIJD

“Welkom in de familie.”

Beëdiging in Corona tijd

Normaal gesproken al een bijzondere dag, maar gisteren, 6 mei, helemaal: 13 militairen werden beëdigd op de kazerne in Oirschot bij het monument. Zij legden de eed of belofte op het vaandel af. Dit keer niet in handen van Regimentsadjutant maar in een standaard om zo te voldoen aan de veiligheidseisen. Dit keer niet voor het hele bataljon en voor familie, maar door de huidige omstandigheden voor een kleine kring. Ondanks dat zijn zij gisteren op een waardige manier toegetreden tot familie De Jager. Het zonnetje was een mooi cadeautje op deze speciale dag! Welkom in de familie.

EEN SPECIALE BAND MET DE SCHUTTERIJ

Tekst | Rosanne Kars, stagiair - Foto's | Schutterij Valkenburg

Wat hebben de Nachtwacht, de Doelen in Rotterdam en de Limburgse Jagers met elkaar te maken? Alle drie zijn ze op de één of andere manier verbonden met de schutterij. De Nachtwacht was een schutterij en op de plek van de Doelen stonden de doelen voor de schutterswedstrijden. Ook de Limburgse Jagers hebben een band met de schutterij en wel met die van Valkenburg.

De schutterij: het klinkt als een term die je moest leren op school uit een geschiedenisboek. Toch zijn er ook vandaag de dag nog actieve schutterijen. Weliswaar niet met de functie die ze vroeger hadden, namelijk ter verdediging van de stad. Tegenwoordig is de schutterij vooral een historische vereniging.

GESCHIEDENIS

De schutterij begon als een voorganger van het leger, omdat een nationaal leger in die tijd nog niet bestond. Ieder dorp was onafhankelijk en moest zelf voor bescherming zorgen. Daarnaast bood de schutterij op het platteland ook een vorm van broederschap. Lid zijn van de schutterij zorgde namelijk voor sociale zekerheid, met name bij overlijden. De schutterijen waren in 1815 voor het laatst militair actief bij de oprichting van het koninkrijk

Vanaf het eerste moment kende de schutterijen de zogenaamde schutterswedstrijden. Wedstrijden die we ook nu nog kennen, zij het nu vooral in combinatie met een goed feest en veel bier. De wedstrijden hadden een competitief karakter om uit te vechten wie de beste was. Er werd een doel opgesteld en daar werd op geschoten. Gewonnen? Dan kreeg je een beker mee naar huis en moest je het volgende schuttersfeest organiseren.

OUD LIMBURGSE SCHUTTERSFEESTEN

De schuttersfeesten van vroeger hebben zich doorgezet naar de vandaag de dag. Rond 1900 leven de schutterijen dan ook echt op. Men hoefde zich niet meer druk te maken om de verdediging van haven en goed. Er is dan een periode van tijdelijke rust. Dit zorgt er ook voor dat de schut-

tersfeesten weer worden hervat. Een goed voorbeeld zijn de Oud Limburgse Schuttersfeesten eens per jaar waar tot zo'n 50.000 bezoekers op afkomen. Frederic Lebouille zit al 38 jaar bij de schutterij en is voorzitter geweest: "Op zulke feesten komen verschillende verhalen samen, je zit met alle lagen van de bevolking. Ongeacht welke rang of status je in de maatschappij hebt, bij de schutterij ben je gelijk."

SCHUTTERIJ VALKENBURG

De schutterij van Valkenburg heeft dus een speciale band met de Limburgse Jagers. In de jaren vijftig koos de schutterij voor het uniform van het Regiment. De reden: één iemand uit het uniformen comité was dienstplichtig bij het Regiment. Dat heeft de keuze doen laten vallen voor dat uniform. Het kiezen voor een militair uniform is trouwens typisch iets Zuid-Limburgs, in Brabant wordt bijvoorbeeld gekozen voor gildekleding. De schutterij Valkenburg heeft nu al vijftig jaar hetzelfde uniform. Soms wordt hier en daar een kleine aanpassing gedaan, maar de basis van het uniform blijft hetzelfde. Dat uniform wat nu wordt gemaakt, is gebaseerd op het uniform uit 1842 van de jagers van

het Limburgs Bondscontingent. Het contingent militairen dat samen met dat van Luxemburg door Koning Willem I voorbestemd was voor de Duitse Bond ingeval die Bond in conflict zou komen met een van de buurlanden.

LIMBURGSE JAGERS

Het uniform betekent in de praktijk dan ook een speciale band tussen de schutterij en BLJ. Zo is de schutterij aanwezig bij beëdigingen, commando-overdrachten én zijn er een aantal mensen aanwezig bij het regimentsdiner. Ook zitten er momenteel een aantal Limburgse Jagers bij de schutterij. Dit jaar was de beëdiging op 12 februari extra speciaal, omdat één van de leden van de schutterij werd beëdigd. Frederic:

“Ik ben ontzettend blij dat we zo'n band hebben met de Limburgse Jagers en dat we kunnen bijdragen aan zo'n beëdiging.” Maar ook het regimentsdiner is speciaal voor de schutterij. Frederic en zijn vader waren uitgenodigd voor het diner: “Wij mogen dan alle mensen ontvangen. Voor ons geeft zo'n diner de mogelijkheid om achter de schermen te kijken en contacten te onderhouden.”

“Ook in de
missie opleiden.”

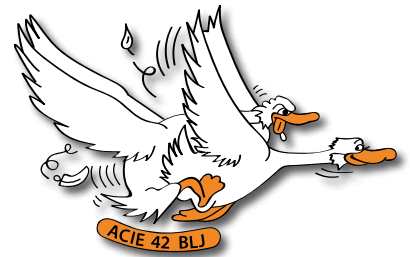
* ‘Bales’

Bales heeft een leerpiramide ontworpen waarin te zien is, welke manier van het aanleren van iets nieuws (Bijvoorbeeld kennis, vaardigheden of een houding) het best blijkt te werken.

NIEUW PROJECT BINNEN DE A-GANZEN-COMPAGNIE

Tekst en foto's | Smi R. Buijsman, CSM A Ganzen Compagnie

De nieuwsbrief van januari 2019 was een omslagpunt binnen onze compagnie. In de nieuwsbrief werd namelijk bekend gemaakt dat de opleiderscursus volledig dual doorlopen kon worden. Iets wat voor ons, als parate gemotoriseerde infanterie-eenheid, met een druk jaarplan goed nieuws was. De voorgaande cursussen maakten het namelijk lastig voor onze onderofficieren om de cursus positief af te ronden. Dit kwam allereerst door het contactonderwijs en met een druk jaarplan was het praktisch onmogelijk om deel te nemen aan de cursus. Daarnaast was het lastig om in onze eenheid de complete begeleidingsstructuur van praktijkleermeester-mentor-supervisor (PLM) in te regelen. Het te kort aan gekwalificeerd personeel dat in staat was invulling te geven aan die rol, bracht de nodige uitdagingen met zich mee. De optelsom van deze beide problemen leidde ertoe dat onderofficieren niet naar de cursus gingen.

Het missen van deze ontwikkeling voor onze onderofficieren, maar ook de 'nieuwe' blik op de wijze waarop wij onze trainingen en opleidingen paraat geven, waren in mijn ogen vervelende negatieve gevolgen. Er ontstond naar mijn mening, een te groot gat tussen onderofficieren die van een parate functie naar een OTCO-functie gingen (Opleidings- en Trainingscommando).

POSITIEVE ONTWIKKELINGEN

In de A-Ganzencompagnie was de nieuwsbrief het startpunt van positieve ontwikkelingen op vele fronten binnen de compagnie, zoals:

- De ontwikkeling van onderofficieren op het instructie- en begeleidingsvlak kon weer concreet worden ingericht met uiteindelijk zichtbaar resultaat op het rangonderscheidingstekken;
- Een grotere bewustwording van de complete begeleidingsstructuur omtrent hun rol in het traject, iedereen was actief aan het begeleiden;
- Effectievere aansluiting van leeractiviteiten (Bales*) op de doelgroep die binnen stroomt in onze eenheid.

Het veranderen en inregelen van Beroepsgericht Opleiden & Taakgericht Trainen (Afk. BGO&TT) binnen onze eenheid hebben we als een project uiteindelijk aangenomen. Na een besluitvormingsproces hebben we onder andere kansen, bedreigingen, sterke en zwakke punten (SWOT-analyse) inzichtelijk gemaakt. Een onderdeel van deze SWOT-analyse was onder andere kijken of het inrichten van de begeleidingsstructuur uitvoerbaar was. Iets wat voorgaande jaren erg lastig was om concreet te maken door veel personeel dat niet opgeleid was en geen affiniteit had met BGO&TT.

VOORTGANG VAN HET PROJECT

Na de goedkeuring van de compagniescommandant en het opzetten van een begeleidingsstructuur, werd het tijd om aan een communicatieplan voor de 12 onderofficieren te werken. Het leek ons effectief om de eerste beroepspraktijksituatie uit de opleiderscursus centraal te starten met een cursusblok. Dit legt een goed fundament voor de volgende beroepspraktijksituaties. Deze zienswijze werd concreet gemaakt door het aanbieden van een maatwerksessie in Oirschot. De sessie was namelijk alleen voor de A-cie bestemd en op locatie van ons als eenheid. Hier kijken wij, maar ook de deelnemende onderofficieren erg positief op terug. Na het doorlopen van deze maatwerksessie werd er doorgepakkt in het leertakenboek door de 12 onderofficieren. Vele lessen en opdrachten werden en worden nog steeds voorbereid, uitgevoerd, geëvalueerd en gereflecteerd.

Gedurende het project werd snel duidelijk dat we werden ingezet als eenheid: RSM-11 in Afghanistan stond op het jaarplan. Alle onderofficieren hebben gedurende de voorbereiding en de inzet zo goed als kon invulling gegeven aan hun rol als opleider. Dit leidt nog steeds structureel tot het halen van de kwalificatie. Er zijn zelfs assessments afgenomen via een VTC-verbinding met Afghanistan. Momenteel zijn er 7 collegae geslaagd en dragen trots hun 'opleiderskroon'.

Inmiddels zijn onze ervaringen uitgebreid besproken tijdens het Ba/Csm overleg. Hierbij zien wij als Csm's en Ba een kans om zowel de begeleidingsstructuur als de start van de opleiderscursus te integreren binnen het hele bataljon. Hiervoor is de analysefase al volop bezig. Een hoofdstuk voor in de vaste orders wordt ontwikkeld, er is inmiddels een communicatieplan en een gezamenlijk denkrichting omtrent het effectief inregelen van dit project inclusief bijbehorende tijd- en activiteitschema. Waarbij er nu is gekozen om in het derde kwartaal van 2020 te starten met de uitvoering.

VERTRAGING VAN HET PROJECT

Het project is nog steeds volop bezig binnen de A-compagnie. Door voorbereidingen en daadwerkelijke inzet tijdens RSM-11 heeft het project vertraging opgelopen. Dit ervaren wij als projectgroep binnen de A-Ganzencompagnie niet als vervelend, want dit hoort nou eenmaal bij een parate eenheid. Het eigenaarschap van de onderofficier welke hierin beproefd wordt. De intrinsieke motivatie van de onderofficier is hierin doorslaggevend. Ondersteund door een begeleidingstructuur die hem meer dan eens triggert om door te gaan en kansen te pakken, om zo het traject positief te eindigen.

ENTHOUSIASME BINNEN DE COMPAGNIE

In onze eenheid zie ik dat BGO&TT werkt en de huidige opleiderscursus aansluit op de omgeving waar binnen een groepscommandant infanterie werkt maar ook een onderofficier werkzaam in de compagniesstaf. De motivatie boost bij mijn onderofficieren is groot, iets waar ik dagelijks de positieve effecten van ervaar. De Csm, Smo en Opc'n van de compagnie kunnen hierin een dynamische en inspirerende rol spelen om jongere onderofficieren te enthousiasmeren, begeleiden en coachen. Dit alles leidt uiteindelijk tot behoud voor en vulling van de eenheid. Ik, als csm, kijk terug op een zeer geslaagd project.

ROL VAN HET FIRE SUPPORT TEAM (FST) BINNEN DE COMPAGNIE.

Tekst en foto's | Tlnt Meijer

Er is ons gevraagd om namens het FST te vertellen wat de precieze rol van een FST binnen het bataljon is. Het korte antwoord is het leveren van grond/luchtgebonden vuursteun aan de eenheden. Hoe hier in de praktijk echter invulling aan wordt gegeven ligt iets ingewikkelder en is per compagnie verschillend.

Het FST is een compaganiemiddel en valt niet direct onder het bataljon. Doordat ook wij te kampen hebben met personele tekorten zien we op oefeningen steeds vaker dat een FST bestaat uit spelers van verschillende compagnieën. Ook tussen de verschillende FST's binnen het bataljon wordt veel samengewerkt. Dit was goed zichtbaar toen wijzelf bij de eenheid binnenkwamen. De Charlie compagnie beschikte al lange tijd niet meer over een eigen FST. Daarnaast was ons team niet goed gevuld en mede door cursussen bleven er twee onervaren personen achter. Gelukkig werden wij goed opgevangen door het FST van de Delta compagnie en hoefden wij het wiel niet opnieuw uit te vinden. Ondanks dat wij dus genoodzaakt zijn om als FST's veel samengesteld op te treden, is het belangrijk dat ook de verbinding met de eigen compagnie gewaarborgd blijft. De uiteindelijke taak is natuurlijk nog steeds het leveren van vuursteun aan de eigen compagnie.

De voorbereidingen voor een oefening of missie beginnen al ver voordat een inzet plaatsvindt. De eerste stap hierin is het opleiden van All Armed Observers (aao) of voorheen ook wel gelegenheidswaarne-

mers genoemd. Alleen door het opleiden van anderen is het mogelijk dat wij overal vuursteun kunnen leveren. De tweede stap is het oefenen op het gebied van vuursteunplanning. Hierin heeft de FST een adviserende rol richting de CC en uiteindelijk ook de pelotons. Belangrijk is dat wij niet op de stoel van de manoeuvre gaan zitten. Dit werkt wederzijds, uiteindelijk is het FST opgeleid om vuursteun te leveren en zijn zij ook expert op dit gebied. Deze twee stappen moeten er in de praktijk voor zorgen dat het leveren van vuursteun snel, nauwkeurig en vloeiend verloopt. Als dit goed gebeurt dan is vuursteun het sterkste middel dat een compagnie tot zijn beschikking heeft.

De rode draad hierin is uiteindelijk vertrouwen. De observers moeten vertrouwen hebben in hun AAO's en de CC moet anderszijds vertrouwen hebben in zijn observers. Dit bouw je uiteindelijk alleen maar op door te oefenen. Voor ons zou module-C de vuurdoop worden. Het zou de eerste keer

zijn dat wij als (samengesteld) FST mee zouden draaien met de Charlie compagnie. Helaas is dit niet doorgegaan en gaat het dus langer duren voor we als complete compagnie kunnen optreden.

Desondanks zijn wij van mening dat het met het vertrouwen wel goed komt. Tijdens de staftraining begin van dit jaar werd de input van het FST enorm gewaardeerd. Dit goldt ook voor de oefening Lehnin, daar heeft de compagnie al veel gedaan met vuursteun.

Ook binnen de artillerie zijn er grote veranderingen bezig om ervoor te zorgen dat er in de toekomst alleen maar meer vuursteun ter beschikking komt. Wij gaan als FST dan ook een mooie tijd tegemoet bij het bataljon.

BATTLEFIELDTOUR OOVVJ WATERLOO/ QUATRE BRAS

Tekst en foto's | Auteur

De onderofficieren van de Limburgse Jagers reisden afgelopen november af naar Waterloo en Quatre Bras. Op die plekken hebben in 1815 veldslagen plaatsgevonden waar ook stamonderdelen van de Limburgse Jagers hebben gevochten. De onderofficiersvereniging organiseerde de battlefieldtour om de kennis over de regimentsgeschiedenis uit te breiden, en hun voorgangers te herdenken.

De Limburgse Jagers krijgen uitleg in Quatre Bras

"De Napoleontische oorlogen laten een optreden zien gebaseerd op logistiek zelfstandige Corpsen die alle middelen (infanterie, cavalerie en artillerie) bezitten om het gevecht van verbonden wapens te voeren. Dat maakt Quatre Bras en Waterloo zo interessant." Aldus Luitenant Kolonel Erik Jellema, die samen met Luitenant Kolo-

nel b.d. Wouter Hagemeijer de Limburgse Jagers door het gebied gidsten. "Deze twee veldslagen zijn echter voorbeelden van een uitputtingsoorlog, zonder sublieme manoeuvres waarmee Napoleon vroeger als generaal juist uitblonk." De gidsten waren hierbij vanuit hun ondersteuning aan het Nederlands Instituut voor Militaire Historie (NIMH). Ze wisten de Limburgse Jagers tot in het kleinste detail te vertellen wat er gebeurde in de slag tegen de troepen van Napoleon. Het gevecht kwam tot leven. Van de opstellingen en ontwikkelingen van strijdende partijen tot het soort munitie dat werd gebruikt voor verschillende wapens.

2E BATALJON INFANTERIE VAN LINIE

In de periode dat het Franse leger zich begon terug te trekken uit Nederland werd door Kolonel Phaff in 1813 het Linieregiment van Phaff opgericht in Rotterdam. Dit gebeurde op eigen initiatief en kosten,

nog voordat er een nieuw Nederlands leger bestond. Drie weken na de oprichting marcheerde het eerste bataljon voor haar vuurdoop naar Breda. Daar weerden zij Franse troepen af.

Na het oprichten van de Koninklijke Landmacht werd op 9 januari 1814 het regiment daarin opgenomen als het 2e Bataljon Infanterie van Linie. Dit is tevens de officiële oprichtingsdatum van het Regiment Limburgse Jagers.

QUATRE BRAS

Het 2e Bataljon Infanterie van Linie kreeg in maart 1815 het bevel om af te marcheren richting het zuiden. In april van hetzelfde jaar werd het bataljon ingedeeld bij de 1e brigade van de 3e Nederlandse divisie. In juni kwamen de eerste meldingen over een naderende Franse opmars.

Portret van Luitenant-Kolonel de Jong met de Militaire Willemsorde, geschilderd rond 1816.

Het 8e Bataljon Nationale Militie en het 7e Bataljon Infanterie van Linie, onderdeel van de 2e Nederlandse divisie, zijn ook stamonderdelen van het huidige Regiment Limburgse Jagers. De laatste twee bataljons leverden strijd tijdens de gevechten bij Quatre Bras op 16 juni 1815, dat gezien werd als een belangrijk strategisch kruispunt. Luitenant-kolonel De Jong, com-

Waterloo en Quatre Bras op de kaart

mandant van het 8e Bataljon NM, werd geraakt door een granaatscherf en viel van zijn paard met zware beenkneuzingen. Ondanks zijn verwondingen bleef hij het bataljon aanvoeren.

WATERLOO

Twee dagen na Quatre Bras gingen de Fransen opnieuw in de aanval bij Waterloo. Het 8e Bataljon Nationale Militie en het 7e Bataljon Infanterie van Linie, onderdeel van de 2e Nederlandse divisie en in het bijzonder van de brigade Bijlandt stonden in het zwaartepunt van de eerste massale aanval van Napoleon. Deze aanval werd afgeslagen. Hierna volgde massale cavalerie-gevechten. Aan het einde van de slag werd zelfs de Franse Garde ingezet als laatste poging om de slag te beslissen. Luitenant-generaal baron David Hendrik Chassé, commandant van de 3e Nederlandse divisie en bijgenaamd Generaal Bajonet, besloot om de Fransen met bajonetten aan te gaan. De Rijdende Artillerie (batterij Krahmer) spoedde zich het slagveld op om oprukkende Franse colonnes te bestrijden, en wisten veel schade aan te richten. 'Strijdmakkers! Ik heb steeds met genoeg het 'Oranje Boven!' gehoord; thans is het ogenblik daar, dat wij voor Koning en

Vaderland ons leven veil hebben. Voorwaarts!', zo klonken de woorden van Chassé om zijn mannen nog eenmaal te begeisteren. Onder tromgeroffel stormden de infanteristen voorwaarts. 'Leve de koning! Oranje boven!' De Nederlandse colonnes stootten volop de Franse Gardebataljons in. De 3e Divisie, waartoe dus ook het 2e Bataljon Infanterie van Linie behoorde, viel de Fransen succesvol in de flank aan. De Franse soldaten van het 3ème en 4ème Grenadiers zwichtte onder het offensief en kozen het hazenpad. >>

Beelden van de re-enactment in 2015 200 jaar nadien met leden van de 2e Grenadiercompagnie 2e Bataljon van Linie

2e bataljon van Linie met luitenant-kolonel Speelman aan het hoofd aangespoord door Generaal Chassé zet de aanval in.

“Geconcentreerd.”

Deze overwinning ging echter gepaard met hevige verliezen. Het 2e Bataljon Infanterie van Linie verloor bijna 20% van haar troepen. Het gaat over 6 doden, 28 gewonden en 57 vermisten. Na de veldslagen bij Quatre Bras en Waterloo namen de stamonderdelen van de Limburgse Jagers deel aan de campagne naar Parijs om Napoleon beslist te verslaan.

PARIJS EN WILLEMSORDE

Na de slag werd aangevangen met de opmars naar Parijs. Omdat de Prins van Oranje gewond was geraakt kreeg Chassé het bevel over het I Corps. Op 7 juli bezetten de Nederlandse troepen het Bois de Boulogne, waar zij hun bivak inrichtten. Op 18 juli richtte Chassé zijn hoofdkwartier in te Montmorency. Uiteindelijk werd Parijs bezet en werd Napoleon verbannen naar Sint Helena. De troepen van de 3e Nederlandse Divisie hadden veel te lijden van ziektes, wat tot veel slachtoffers leidde. Niettemin werd op 24 juli een wapenshow afgenomen door Keizer Alexander I van Rusland. Een hoogtepunt was de uitreiking van de nieuw ingestelde Militaire

Willemsorde op 30 juli: 10 officieren en 30 onderofficieren en manschappen van het 2e Bataljon Infanterie van Linie werden onderscheiden tot Ridder in de Militaire Willemsorde, 4e Klasse; Luitenant-kolonel Speelman werd onderscheiden tot ridder in de 3e Klasse. Aan het einde van het jaar keerde het 2e Bataljon Infanterie van Linie terug in Nederland. Daar werd ze samengevoegd met de 16e, 17e en 18e Bataljons Nationale Militie tot de 2e Afdeling Infanterie, onder bevel van Speelman, die tot kolonel werd bevorderd.

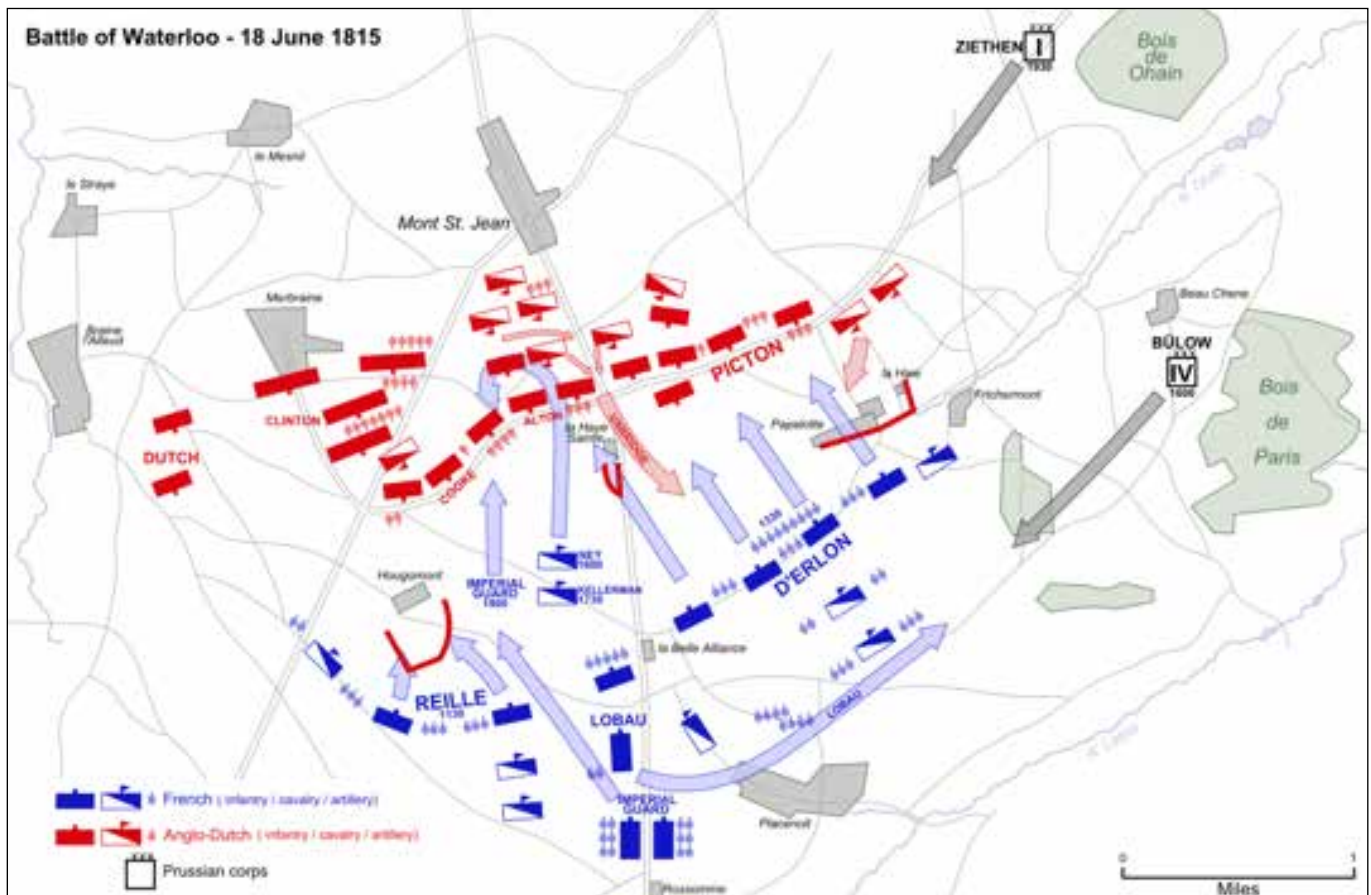
Al met al dus een leerzame dag waarbij het duidelijk werd waarom de opschriften van Quatre Bras en Waterloo op het vaandel van de Limburgse Jagers staan.

kolonel Speelman

Voor details zie

<http://www.grenadiercompagnie.nl/Bestanden/2.9%20Waterloo.pdf>

Overzicht van de opstellingen tijdens de slag bij Waterloo

DE LIMBURGSE JAGERS IN CORONATIJD

Tekst en foto's | Rosanne Kors, stagiair

De COVID-19 maatregelen hebben een grote invloed op ons dagelijks leven. In dit artikel en verder in het tijdschrift zullen verschillende (oud) Limburgse Jagers hun ervaringen vertellen over de nieuwe situatie en de aanpassingen, die zij hebben gemaakt op hun werk of levenswijze.

TLNT HOEKMAN- ACIE

Ik ben de TLNT Hoekman en ik ben sinds maart 2020 pelotonscommandant bij de ACie. Het contrast tussen de VTO en de huidige situatie is enorm. Het is gek om bijna geen werkzaamheden te hebben door een programma wat bijna volledig is geschrapt. Het verzoek om zo min mogelijk op de kazerne te zijn, met uitzondering van de kritieke processen, resulteert er voor mij in dat wij als peloton bijna geen functie te vervullen hebben. Manschappen hebben thuis nauwelijks werkzaamheden en ik, als PC, enkel wat lopende personele of logistieke zaken. Mogelijkheden om echt tactisch met een groep, laat staan een peloton, te trainen zijn eigenlijk haast niet te doen in een 1,5 meter maatschappij. Bij het instijgen van een voertuig gaat het bijvoorbeeld al mis. Het zou mogelijk zijn om basisvaardigheden te trainen, zoals bijvoorbeeld wapenhandelingen, herhalen van theorie etc., maar daarmee gaan we in tegen het verzoek om alleen naar het werk te komen voor noodzakelijke werkzaamheden. Toch denk ik dat, indien wij met goede voorbereidingen de RIVM-adviezen goed kunnen naleven, deze zaken goed mogelijk zijn om daarmee tijdens deze crisistoestand onze skills en drills toch enigszins op pijl te kunnen houden.

MAJOR BD HUN RUTEIJNA

Ik werk nu al 4,5 jaar als logistiek ondersteuner/koerier bij AmbulanceZorg Limburg Noord. Hierbij draag ik zorg voor de algemene ondersteuning van de "rijdende dienst" waarbij alle materialen die nodig zijn in en rondom het werk van het ambulancepersoneel door ons team worden verzorgd.

Tijdens de opstart van de Corona crisis werd mijn werk zwaar gedomineerd door het beschikbaar stellen van PBM (persoonlijke beschermingsmiddelen) Denk hierbij vooral aan overalls/schorten, mondkapjes en beschermingsbrillen) Vrij snel na de uitbraak werd de aanvoer van PBM'n landelijk gecoördineerd en konden wij ons personeel adequaat voorzien van de benodigde materialen. Om niet besmet te raken bescherm ik mijzelf goed. Hierdoor wordt mijn werk soms iets lastiger en zwaarder maar tot nu toe is daar goed mee te leven. De nabije toekomst bij de ambulancedienst zal zeker gedomineerd blijven door alertheid van al het personeel op het voorkomen van besmettingen. Zij zijn immers de "first-responders" die te maken krijgen met patiënten in welke hoedanigheid dan ook.

LJ 1 SPEE- ACIE

Mijn naam is Bowie Spee, ik vervul de functie van chauffeur van de boxer inf. Deze functie draai ik sinds 09/2018 en ik doe dit met veel plezier. Voor deze functie heb ik twee jaar rondgelopen als schutter low. (minimi).

Sinds de uitbraak van het covid-19 virus kunnen wij helaas beperkt ons werk uitvoeren. Dit houdt in dat wij momenteel niet met maximale capaciteit kunnen trainen. Dit beperkt mij ook in het uitvoeren van mijn functie als boxer chauffeur. Wij worden verzocht om zo veel mogelijk thuis te werken en onze fysieke en mentale weerbaarheid op peil te houden. Ik ervaar dit als niet prettig, omdat wij niet onze skills en drills maximaal kunnen uitvoeren. Groten-deels van de tijd zit ik dus helaas thuis. Er zullen altijd wel een paar opdrachten naar voren komen die thuis niet uitgevoerd kunnen worden. Sommige dagen komen we verspreid naar de kazerne om onze militaire basisvaardigheden op niveau te houden.

Op het vervullen van mijn functie heeft Covid-19 theoretisch weinig invloed. Dit komt omdat ik als boxer chauffeur helemaal voorin zit en hierbij voldoende afstand kan houden van mijn collega's. Het nadeel is dat wij niet kunnen trainen als groep (8 à 9 man), zoals dat voorheen wel ging. Wij hebben met andere bemanningsleden besproken wat de mogelijkheden zijn. Voor mij geldt het volgende: wij kunnen als chauffeurs blijven rijden indien wij toezicht hebben van hogerop. Dit houdt in dat wij niet met onze groep tactische scenario's kunnen uitvoeren/beoefenen. Wij kunnen wel onze basis vaardigheden met betrekking tot de boxer uitvoeren. Ook het onderhoud kunnen wij blijven uitvoeren.

OUD MUZIKANTEN FANFAREKORPS LJ

Inventiviteit ken geen grenzen in deze vreemde tijd. Juist voor musici en zagers is het onmogelijk samen te komen en te musiceren. Gelukkig biedt de digitale wereld vele mogelijkheden, heeft men inmiddels ontdekt. De militaire beroepsorkesten hadden uiteraard met veel digi steun een aantal marsen opgenomen in de huiselijke sfeer en samen-gevoegd. Dat was voor Marcel Franssen een eyeopener. Een digitale reünie en samen onze Regimentsmars spelen.

Via facebook de maten van destijds uit Seedorf gepord en georga-niseerd om alleen en toch samen te spelen onder de dirigenten de oud-Kapelmeesters Alwin Liew On en Toon Mikuska. En zo ontstond dank zij Marcel Franssen langzamerhand een prachtige digitale uit-voering van onze Regimentsmars in coronatijd. Een prachtige her-inning aan deze tijd zie ook https://www.youtube.com/results?search_query=online+reunie+fanfarekorps+Limburgse+Jagers+

LJ 1 OULED EL-HAJ- ACIE

Ik ben de SLD1 Ouled El-Haj. Ik ben 23 jaar en werk al 3 ½ jaar bij Defensie. Ik ben werkzaam bij de ACie van 42BLJ en momenteel vervul ik mijn functie als pio. Op dit moment is het door de Coronacrisis niet echt prettig werken. Het begon snel en hard. Hierdoor was onze 'normale' manier van leven in 1 of 2 dagen veranderd. We moesten allemaal thuis blijven en alleen op verzoek, of als we eventuele essentiële werkzaamheden hadden, konden we terug naar de kazerne. Mijn collega's met andere functies die essentieel zijn, hebben wel in deze tijd moeten werken zodat de 'normale' gang van zaken blijft lopen. Denk hierbij aan mensen van de logistiek, voertuig en wapenherstellers en staf. Ik heb zelf persoonlijk het grootste deel van de "lockdown" thuis moeten zitten en wachten op eventuele instructies van de commandant.

Vervullen van mijn huidige functie is heel moeilijk puur door het feit dat alle komende oefeningen zijn afgelast of verschoven. Onze compagnie is altijd aan het kijken om onze functies te kunnen vullen, maar door de maatregelen en de risico's is dit momenteel heel moeilijk. Deze gebeurtenis heeft ons allemaal hard en snel aangepakt, waarbij de huidige situatie van heel veel mensen drastisch is veranderd. We hopen hier snel eroverheen te komen en spoedig te herstellen zodat we eindelijk ons werk kunnen doen.

SGT 1 WINTJENS- DCIE

Ik ben de sgt1 Wintjens en ik ben de 'nieuwe' sportinstructeur van de DCie. Ik ervaar de huidige situatie negatief en positief. Negatief in verband met de diverse beperkingen die er zijn opgelegd, waardoor de eenheden niet meer hun reguliere programma kunnen uitvoeren en dus ook niet gedegen kunnen trainen. Daarnaast is het in deze situatie voor een deel van de militairen best lastig om een normaal dagritme aan te houden waardoor ze ook minder aan een fysieke prikkel toekomen. Ik zie ook positieve dingen gebeuren. Ondanks dat we elkaar minder vaak zien, verloopt het contact met de DCie erg goed. Ik denk dat dit komt doordat we allemaal minder 'externe verplichtingen' hebben en we hierdoor meer tijd hebben om contact met elkaar te hebben. Dit heeft zich bij de DCie geuit in een planning waarbij elk peloton 1x in de week met het hele peloton komt sporten.

Ik werk twee vaste dagen in de week (dinsdag en donderdag). Op deze dagen verzorg ik de sportlessen voor het verpel en de mortieren. Daarnaast ben ik ook eens in de twee weken op de woensdag aanwezig om les te geven aan het RAS pel. We zijn van cie-sport naar pel-sport gegaan. Ik zie dit als een groot voordeel, omdat de groep kleiner is en we daardoor meer begeleiding/kwaliteit kunnen bieden. Maar ook omdat er in deze periode geen steunverleningen en/of cursussen plaatsvinden is het gehele peloton ook aanwezig bij de sportles. Hierdoor kunnen we tijdens de sportles ook werken aan vorming/ het groepsproces.

Zowel de sleutelfunctionarissen binnen de DCie als ik hebben vanaf het begin van de coronaperiode goed contact met elkaar gehad en we wilden in de communicatie denken in mogelijkheden in plaats van beperkingen. Hierdoor hebben we echt een aantal mooie en effectieve mogelijkheden gecreëerd. Denk hierbij aan:

- Het afleggen van de DCP voor iedereen bij wie de DCP afliep;
- Het geven van pel-sport 1x in de week;
- Het maken van videoboodschappen met diverse WOD'S

Kortom: ik ben als sportinstructeur van de DCie erg te spreken over hoe we met elkaar diverse mogelijkheden hebben gevonden om iedereen op zijn niveau toch een fysieke prikkel te geven. Waardoor we op sommige gebieden het fysieke niveau in ieder geval kunnen onderhouden. En doordat we in kleinere groepen sporten we qua vorming/ groepsproces zelfs groeien. Dit bewijst voor mij weer eens dat als iedereen bereid is te denken in oplossingen/ mogelijkheden er erg veel gerealiseerd kan worden. >>

SGT1 RIK- DCIE

Mijn naam is sergeant 1 Rik, ik ben momenteel 2,5 jaar werkzaam bij het robotica autonomen systemen (RAS) peloton bij de DCie. Dit peloton richt zich op het ontwikkelen en testen van nieuwe concepten en middelen voor de toekomst. Mijn rol hierin is ervoor zorgen dat er een praktische invulling gegeven kan worden aan de ideeën voor de toekomst.

Door deze "corona" situatie moeten we helaas thuis gaan werken. Dit is natuurlijk niet ideaal, omdat de kern van mijn werk bij het personeel ligt. We mogen nu één dag in de week terug komen naar de kazerne indien er noodzaak voor is. Ik kwam erachter dat er toch meer mogelijk is vanuit thuis dan ik eerst dacht. Zo heb ik via videobellen het commandovoering proces doorlopen met drie korporaals wat verassend goed verliep. Ik merk nu pas hoe belangrijk het is om elkaar in de ogen te kunnen kijken en samen te zijn. Dit merk ik vooral in het gevoel van betrokkenheid die ik heb met mijn personeel. Ik zou het liefst iedereen tegelijk toespreken of een oefening draaien, maar dit is helaas niet mogelijk. Ik hoop dat deze situatie snel over is.

ADJUDANT BD JOHN SCHOUW

Ik ben met pensioen en werk tijdens de NL schietseries in Bergen-Hohne bij Echos/Home Base Support op de mobiele verkoopauto (soort Cadiwagen) van het militair tehuis ECHOS HOME BAAN 41. Ik ben nu thuis, nadat de 1e schietserie van dit jaar vroegtijdig door Corona is afgebroken. Vanaf 8 juni begint de 2e (afgeslankte) schietserie en ga ik weer in Hohne op de banen rondrijden. In de periode dat ik werk heb ik door de constructie van de verkoopwagen voldoende afstand tot de klanten, dus daar ondervind ik weinig tot geen hinder. Thuis beperk ik het fysieke contact met anderen tot het minimum, weinig familiebezoek en slechts 1x per week inkopen. Voor mijzelf zijn er geen aanpassingen noodzakelijk, de klanten zullen in de rij voor de auto de nodige tussenruimte moeten handhaven, maar dit zijn ze eigenlijk de hele dag gewend tijdens het schieten. Ik verwacht dat in de komende tijd (ca 12 maanden) de hygiëne- en veiligheidsregels van kracht zullen blijven en we zullen moeten leven in de z.g. 1,5m maatschappij

MAURICE BAKKER- DCIE

Mijn naam is Maurice Bakker, sinds 2016 werkzaam bij het verkeningspeloton. Na mijn eerste functie als chauffeur ben ik nu boordschutter en daarnaast heb ik afgelopen december de opleiding tot MEDIC afgerond. Terwijl wij druk bezig waren met de voorbereiding voor SOB, werd alles anders door COVID-19. Toen alles klaar stond, werden de maatregelen aangescherpt en werd de oefening helaas afgeblazen.

Vanaf dat moment begon het 'thuiswerken'. Het werk is nogal lastig om thuis uit te voeren, maar daar is binnen het peloton op een creatieve manier mee omgegaan. Er is bijvoorbeeld door iedereen een niveaumeting samengesteld, die door de rest van het peloton gemaakt moest worden. Op die manier kon ik toch met mijn werk bezig zijn. Ook fysiek fit blijven is belangrijk, zo hebben wij onderling een paar competities die iedereen thuis kan uitvoeren. Momenteel werk ik alleen op dinsdag op de kazerne. Deze dag gebruiken we om samen te sporten, werkzaamheden te verrichten en het contact met elkaar te behouden, iets dat belangrijk is in deze tijd. Omdat ons peloton alleen op dinsdag werkt, blijft de drukte op de compagnie laag en kan de 1,5 meter gewaarborgd blijven.

KAPITEIN MARC: MISSIE RSM

Als missie 1 ben ik samen met mijn rechterhand Steve de spil in de operationele personeelszaken (OPZ) van alle Nederlandse militairen hier in Afghanistan. Mijn werkplek is binnen de staf van de C-CONTCO waarbij ik in direct contact sta met de mensen in Den Haag mochten er wijzigingen of incidenten optreden. Onder OPZ valt een breed scala aan activiteiten waarbij op dagelijkse basis de personeelsrapportages naar de verschillende hoofdkwartieren kloppend worden gemaakt. Ook is een ieder op het juiste vliegtuig krijgen bij verplaatsingen een belangrijk onderdeel van mijn werk waarbij we proberen zoveel mogelijk maatwerk te leveren. De plannings lopen hierbij meerdere weken vooruit, maar willen nogal eens veranderen doordat personeel nu eenmaal niet 'statisch' is. In het slechtste geval ben ik regisseur binnen het proces van gesneuvelden of gewonden wat nogmaals het 'realisme' onderstreept van het werken bij OPZ. Daarnaast fungeer ik als voorzitter van het Sociaal Medisch Team waarbij allerhande problemen die optreden bij onze mensen in overleg met de betreffende commandant worden opgelost. Het team bestaat onder andere uit een arts, geestelijk verzorger, maatschappelijk werker en psycholoog. Andere werkzaamheden op het kantoor van Steve en mij betreffen de coördinatie voor de medailles en adaptaties voor deze uitzending. Op voorhand

konden we niet voorzien dat COVID-19 onze missie zou treffen, het is dan ook bijzonder om dit mee te maken wetende dat het aan het thuisfront ook niet makkelijk is. Een mooi 'succesje' was het kunnen regelen van onbeperkt WiFi na overleg met Den Haag, waardoor onze mannen en vrouwen nog beter contact kunnen hebben met thuis. Het is een drukke maar wel dankbare job, zeker omdat ik regelmatig met de commandant(en) kan 'sparren' en echt iets voor mensen kan betekenen

MINIMI-SCHUTTER EENHEID 4 BCIE

Mijn ervaring is gemengd: aan de ene kant is het wel fijn om thuis te zijn, want nu kan ik meer tijd doorbrengen met familie en vrienden en je kan wat klusjes oppakken die moesten gebeuren. Je hebt er nu namelijk wel tijd voor. Aan de andere kant kan je niet heel veel doen, omdat er niks open is en volgens de Corona regels bijna niks mag. Je kan ook niet zeggen: "we gaan met een grote groep sporten". Als het aan mij zou liggen zou ik dan ook liever weer volledig gaan werken en dat we alles mogen doen. Dit in plaats van af en toe naar de kazerne komen en lesjes krijgen en dat we van de regering de rest van het jaar niks meer mogen.

LUITENANT KOLONEL BD JAN KROON

Na mijn laatste functie als Director Situation Cell, Force Command Madrid zijn wij in Spanje gebleven. We zijn verhuisd naar de Costa Blanca en daar wonen we nog steeds. Ik ben "echt" gepensioneerd. Geen werk en geen functie meer, anders dan huisman zijn. Dat is de consequentie van permanent wonen in Spanje. Gelukkig groot oud Spaans huis op dito stuk grond. Veel onderhoud, dus ik verveel me niet, daarbij heb ik mijn oude hobby wielrennen opgepakt. Ben lid van een Spaanse wielervereniging en we fietsen het hele jaar door. Het is een beetje uit de hand gelopen. Nooit kunnen denken dat ik nu al jaren ruim 12.000 km per jaar fiets. Volgend jaar op naar de 100.000km. Eén keer per jaar gaan we een kleine week op pad. Vaak Pyreneeën en/of Sierra Nevada. Dit jaar stonden, voor de verandering, de Franse Alpen op het programma. Maar door het Corona virus gaat dit natuurlijk niet door.

Spanje is hard geraakt. Vanaf 9 mei hebben we weer wat vrijheid gekregen. Van 0600-1000 in de morgen mogen we binnen de gemeentegrenzen weer buiten sporten. Dus ook wielrennen. Wel alleen, absoluut niet in groepsverband. De sportscholen zijn nog steeds dicht. Als ik naar de gemiddelde Spaanse families kijk, dan valt het voor ons allemaal wel mee. Het enig echte vervelende is, dat je maar beperkte bewegingsvrijheid hebt. Dus geen vakantie voorlopig, geen bezoek aan Nederland en geen familie en/of vrienden over de vloer uit Nederland. Ik hoop oprecht dat de Spanjaarden het virus onder controle krijgen en houden. De grootste uitdaging zal de aanpassing in hun leefstijl moeten zijn. 1,5 meter is hier in Spanje erg lastig. Persoonlijk zie ik de nabije toekomst positief. We zullen alleen een lange adem moeten hebben.

LIMBURGSE JAGERS OP DE VELUWE

*Legeringsgebouw 2 kort na de oplevering. Om het vocht uit de gebouwen te krijgen werden de ramen open gezet.
(foto: Collectie Nederlands Instituut voor Militaire Historie)*

Tekst | Frank Oosterboer - Foto's | Historische Collectie Regiment Limburgse Jagers

Begin jaren vijftig van de vorige eeuw moest Nederland grote inspanningen doen, als gevolg van verplichtingen aan de NAVO. Het moest in tegenstelling tot voor de Tweede Wereldoorlog, een paraat leger op de been brengen. Dat leger kon niet worden gehuisvest in de bestaande kazernes, die ontbrak het aan voldoende capaciteit. Met het in gebruik nemen van de Legerplaats Oirschot en Kamp Stroe waren de tekorten aan accommodatie voor een klein deel opgeheven. Een grotere inspanning was nodig en in 1951 werd besloten om vijf nieuwe, standaard legerplaatsen te bouwen, ieder groot genoeg om 3.000 man te kunnen huisvesten. Die kazernes moesten in vijf maanden tijd worden opgetrokken. De bouw moest starten eind 1951 en de oplevering stond gepland voor het voorjaar van 1952.

De korte bouwtijd was een enorme opgave, te meer daar er geen ontwerp klaar lag voor een dergelijke kazerne. Er waren door het Centraal Bouwbureau van de Genie wel enkele tekeningen gemaakt, maar de meeste en de bijhorende bestekken ontbraken. Wat ook ontbrak was de tijd voor een aanbesteding. Defensie ging daarom in zee met een combinatie van zeven grote aannemers, de N.V. Midden Nederland, die de kazernes zou bouwen tegen kostprijs met daarop een toeslag. Wat de genie niet kon ontwerpen, zou gebeuren door de aannemers.

In 1951 moesten ook locaties voor de kazernes worden gevonden, plus de bijhorende oefenterreinen. Al snel kwamen 't Harde, Ermelo, Nunspeet en Steenwijkerwold in beeld. De vijfde locatie, Ossendrecht, zou pas in 1952 worden gevonden. Niet overal zat men te wachten op een grote kazerne. De gemeente Ermelo waaronder Nunspeet viel, wilde niet meewerken aan een locatie voor de legerplaats aldaar, maar werd aan de kant geschoven met een beroep op de Belemmeringswet Landsverdediging. Direct erop werd in september begonnen met ontbossen van het bouwterrein.

Nog voor de bouw van de kazernes was begin april dat jaar lichting 51-1 opgekomen. In Blerick en Roermond kwamen de dienstplichtigen op die 322 Bataljon Limburgse Jagers zouden vormen. De opleiding viel wel mee, schreef Bair Heijnen jaren later in de *Limburgse Jager*. En na de opleiding volgde een verhoging van de wedde tot maar liefst een gulden per dag (€ 0,45). Na een oefening op de Harskamp moest Heijnen een maand wachtlopen op de Legerplaats Oirschot. Terwijl Roermond

PIAT-groep van de Limburgse Jagers op de Legerplaats Nunspeet in aanbouw. (foto: Historische Collectie Limburgse jagers)

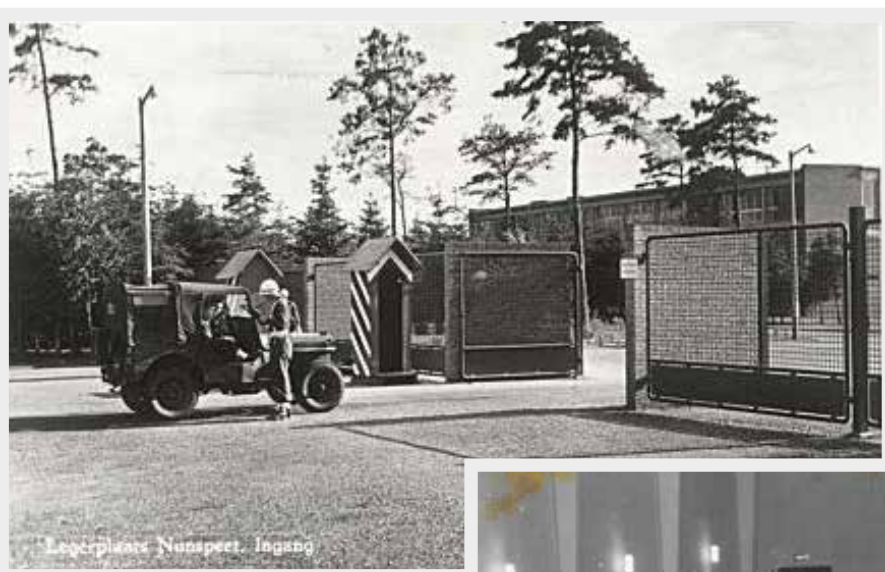

Op 29 februari werd naar iedere kazerne in aanbouw een compagnie uitgezonden. Nunspeet was de uitzondering: die kreeg behalve de H-compagnie ook de Staf en stafcie. Zodoende werden Limburgse en Brabantse jongens de eerste permanente bewoners van de legerplaats.

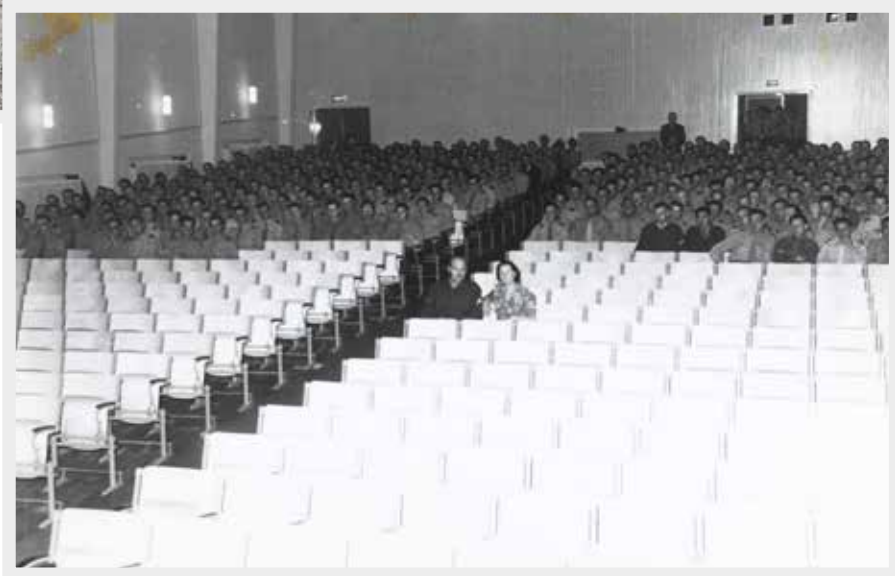
In en om het landelijke Nunspeet was voor soldaten weinig te beleven. (foto: Rijksdienst voor het Cultureel Erfgoed)

De kazernes waren verre van af. Bair Heijnen die in Nunspeet terecht kwam: "Het was nog een aardig rommeltje. De wegen waren nog niet klaar, geen appelplaats en verschillende gebouwen zoals de cantine en de officiersmess stonden nog in de steigers."

voor Heijen en zijn compagnie de thuisbasis bleef, werden in februari 1952 nogmaals wachtdiensten vervuld in Oirschot. Maar als snel zou het zuiden des lands, door het gehele bataljon, definitief worden verlaten. De vier grote kazernes in aanbouw moesten worden beveiligd.

De kosten voor de kazernes waren fors en bouwmaterialen ter waarde van miljoenen werden verwerkt. Het risico van diefstal was reëel en ook was men bevreesd voor sabotage. Nunspeet haalde de krant vanwege vernielingen in februari 1952. Maar of het echt sabotage was, daaraan werd getwijfeld. Er verdwenen ook bouwmaterialen. Heden ten dage nog doen verhalen de ronde over de Legerplaats 't Harde. Daar zou bouw materiaal dat aan de voorkant het kazerneterrein opkwam, met haast dezelfde vaart weer via de achterpoort worden afgevoerd. In Nunspeet werd, ondanks

Filmzaal

particuliere beveiliging, een zware trilmachine gestolen. De kazerneterreinen waren zeer groot en het was moeilijk om alles in het oog te houden, ondanks dat er hekken omheen waren opgetrokken. Er was meer mankracht nodig, en die zou worden geleverd door 322 BLJ.

Wachtlopen is een saaie bezigheid, maar in het donker wordt dat een ander verhaal en kun je je van alles inbeelden. Een soldaat schoot op iets dat hij zag bewegen en niet reageerde op zijn aanroep. Het bleek even later een lege cementzak. Patrouille lopen 's nachts was een avontuur op zich. >>

Heijen: "Het was er enorm groot en er was geen verlichting. Had je wachtpatrouille dan moest je met drie man buiten het kamp om langs de afrastering. De voorste man had een zaklantaarn en die moest dan maar de weg zoeken. Menig keer werd er in de nacht gevloekt als je voor de zoveelste keer ergens tegen aanliep of intrapte." Lang zou het wachtlopen echter niet duren en toen alle vier de legerplaatsen bewoonbaar waren, werd 322 BLJ in Nunspeet weer samengevoegd en kwam onder het commando van 32 Regiment Infanterie.

Samen met andere eenheden die de Legerplaats Nunspeet weldra bevolkten, zat men ver van de bewoonde wereld. Veel vertier in de omliggende dorpen was er niet en Nunspeet (dorp) was behelpen. Oud Jager Edmond Heijnen herinnerde zich een café waar de eerste de beste avond het bier op was. Op zondag was dat café dicht, dus werd het wandelen en een beetje rondhangen op de hei. Het zwembad was uiteraard op zondag ook dicht.

Staf 32 Regiment Infanterie te Nunspeet met in het midden Kolonel Antoni.

Op de kazerne werd echter op 8 juli 1952 een zeer welkom gebouw in gebruik genomen: de theater- annex filmzaal. Volgens de kranten: "een ontspanningszaal waar menig stad jaloers op kon zijn" met maar liefst 780 zitplaatsen. De eerste commandant van de Limburgse Jagers en in 1952 commandant 32 RI, kolonel J.L.H.A. Antoni, was bij de feestelijke opening aanwezig en werd door het *Limburgs Dagblad* geïnterviewd. Hij hekelde het gebrek aan vertier buiten de kazerne: "Al ligt dit kamp nu in één der mooiste streken van ons land, toch gaan de soldaten hier, zover van de bewoonde wereld, dood van verveling." Weliswaar was er een voorlopig Humanistisch Militair Tehuis geopend in het nabije Vierhouten, de behoefte aan meer tehuizen liet zich voelen, vooral aan een katholiek voor de Limburgers. Het bleef voorlopig bij stap-

Perfecte ontspanningsgelegenheid voor de militairen

Recreatiezaal te Nunspeet geopend

Een prachtig ontspanningsgebouw is in de kazerne aan de Elspeterweg gereedgekomen. Het bestaat uit een zeer grote recreatie-zaal en een ontspanningszaal, die 780 personen kan herbergen, en een aantal kleinere vertrekken. Dinsdagavond vond de opening ervan plaats.

Onder de vele autoriteiten merkten we op mr F. J. Kranenburg, staatssecretaris van het ministerie van oorlog, gen. majoor C. D. Toet, bevelhebber van het tweede Militaire Gewest, gen. majoor G. J. Warringa, commandant der derde divisie, gen. majoor J. Kok, directeur gebouwen, werken en terreinen, burgemeester H. M. Martens, e.a.

UITERST MODERN.

De prachtige ontspanningszaal is uiterst modern en comfortabel, en toch eenvoudig en strak gehouden. De architect is ir J. Bakker. „Menige stad in de omgeving zou jaloers zijn op zo'n ontspanningsgebouw”, merkte een der aanwezige journalisten op.

Men begon hieraan te bouwen medio December en thans zien we reeds het prachtige werk gereed gekomen. We zijn achter het toneel geweest en zagen met verbazing de prachtige, uiterst moderne accommodatie. Er zijn bijvoorbeeld twee douchecellen; er is warm en koud water in de artiestenkamers. In het geheel zijn er ongeveer 400 lichtpunten aangebracht. We vernamen nog, dat de ventilatie 12.000 m3 verse lucht per uur verwerkt. Twee ventilatoren, in het plafond aangebracht, zuigen tezamen 12.000 m3 lucht weg! Dertien radiatoren verzorgen de verwarming. In de filmcabine staan twee filmprojectie-apparaten van het modernste type.

In een korte persconferentie deelde kolonel Antoni mede, dat men de op de Veluwe gestationeerde troepen moet beschouwen als logés. Deze soldaten zijn hier niet voor hun opleiding, doch uitsluitend voor oefening. Ze hebben reeds oefeningen gehad in Limburg, in België en in de Achterhoek. De legering hier is eenvoudig en goed te noemen, de ontspanning beslist perfect. Onder juiste ontspanning voor de jongemannen verstaat kolonel Antoni sport, film en toneel. Verder kunnen de soldaten studeren in hun vrije tijd. Er is nog slechts één militair tehuis en wel het in Vierhouten gelegen Humanistische, waarvan veel gebruik wordt gemaakt.

Hierna werd per autobus nog een rondgang gemaakt over de terreinen van de kazerne. Men bezocht een wel erg sober verblijf van de vaandrigen en de prachtige keuken, die, volgens een Engelse generaal, fantastisch ingericht is. De heer Van Essen, die het gehele complex bouwde, gaf ons nog enkele interessante cijfers. Voor deze

kazerne zijn 1.000.000 metselstenen gebruikt. Er is 11.000 m3 beton gestort en men heeft verder 16.000 m3 glas nodig gehad.

Zodra de goedkeuring afkomt, zal men beginnen met de bouw van een officiersverblijf van drie verdiepingen, gebouwd voor 125 officieren.

Na de vacantie gaat men beginnen met de bouw van een gymnastieklokaal.

DE KAMPCOMMANDANT SPREEKT.

De majoor A. J. Koerselman, commandant van de kazerne, sprak woorden van welkom. Hij verzekerde de aanwezigen, dat de soldaten met ongeduld naar de opening van het ontspanningsgebouw hebben uitgezien. Dit kamp-theater is, evenals het gehele kampdorp, het resultaat van snel uitgevoerde arbeid. „Waar het vorige jaar de toerist nog door het mulle zand van de bospaden trok, rijden nu de zware legerwagens over met lichtmasten omgeven asphaltwegen.”

Nog kortgeleden was een wandeling door de modder noodzakelijk om in de cantine een kopje koffie te bemachtigen. Spreker wees op het Humanistische tehuis in Vierhouten. In de toekomst zullen andere militaire huizen zeker volgen, omdat men ook buiten de legerplaats niet stil zit. Als kampcommandant was majoor Koerselman trots op deze prachtige zaal.

Spreker betuigde zijn erkentelijkheid voor de voorbereidingen en het vele werk, dat er is gedaan.

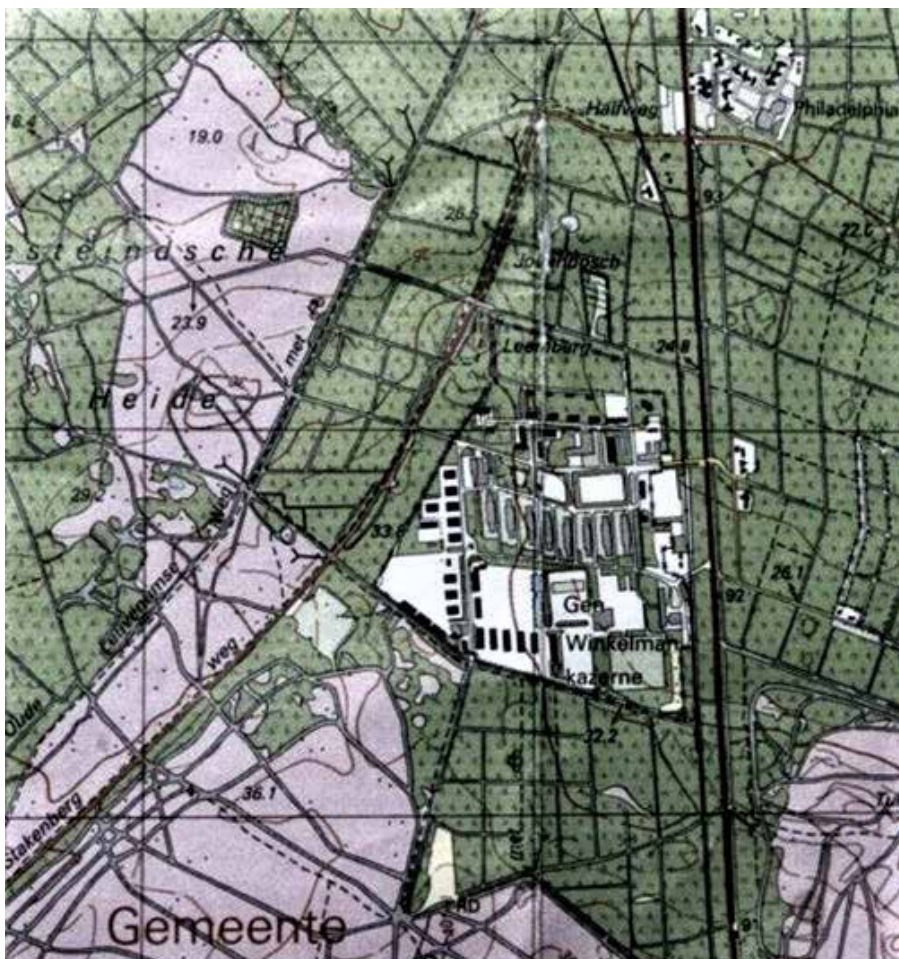
Ook kolonel Antoni sprak woorden van dank tot de autoriteiten. Tot het Nederlandse volk is doorgedrongen, dat de dienende Nederlandse soldaat recht heeft op een behoorlijke ontspanning. „Een dergelijk ontspanningsgebouw doet voor de Amerikaanse niet onder”, aldus de kolonel.

Spreker hoopte, dat ook de officieren zo spoedig mogelijk een hun waardig verblijf en een dito ontspanningsverblijf zullen krijgen.

Hierna werd door de Nunspeetse burgerij een fraaie mand met bloemen aangeboden, hetgeen zeer door de officieren werd gewaardeerd.

Hierna trad het gezelschap van Gerard Walden en Berry Kievits op met een gezellige cabaret-revue „Dat doet de deur toe...”

Zo nadert dan meer en meer de voltooiing van deze kazerne. In September 1951 begon men aan de bouw ervan en reeds op 17 Maart trokken de eerste compagnieën in het gebouwencomplex. Van de drie nieuwe kazerne-complexen op de Veluwe is de legerplaats Nunspeet de eerste die zulk een ontspanningsgebouw in gebruik heeft genomen. Naar wij nog vernemen, zal de komende week een dergelijk gebouw in Ermelo worden geopend.

De Generaal Winkelmannkazerne (vóór oktober 1973 Legerplaats Nunspeet) op een stafkaart.

pen in Nunspeet, waar cafés waren waar “bijna niet in was te komen,” aldus Heijen.

Pas in 1954 werden dichtbij de legerplaats drie militaire tehuizen geopend. Dat was, twee jaar na de voltooiing van de in recordtijd gebouwde kazerne, toch wel een blamage. De mannen van 322 BLJ maakten dit niet meer mee, zij zwaaiden eind oktober 1952 af. Een week later, op 6 november, arriveerden hun opvolgers: 412 Bataljon Limburgse Jagers. Als gevolg van een reorganisatie gingen zij halverwege 1953 verder als Garde Jagers. Daarmee kwam geen einde aan Limburgers op de Veluwe, noch aan Jagers. Maar wel aan Limburgse Jagers.

Kazernes in Nederland, van barak naar paviljoensysteem 1567 - 1914

Uitgeverij Aspekt 2020 - ISBN: 9789463388573

De geur van eentonig eten, vuil, ongewassen lijven, vochtige kleding, ontlasting en urine; aangeduid door een genieofficier als kazernelucht. Zat die eenmaal in een gebouw, dan was die er niet meer uit te krijgen. Bedden die dicht op elkaar stonden in vertrekken die nauwelijks frisse lucht kregen en maar beperkt daglicht. Dit waren de ongezonde en ziekmakende omstandigheden waarin Nederlandse jongemannen uit de laagste sociale klassen tijdens de negentiende eeuw hun dienstplicht vervulden. Hoewel men in het leger uitstekend wist hoe het wel moest, kwam het door zuinigheid op het gebied van defensie-uitgaven slechts langzaam tot verbeteringen. Pas in het begin van de twintigste eeuw werd de definitieve stap naar een goed en doordacht kazerneontwerp gezet. Dat het zolang duurde was niet alleen uit menselijk oogpunt een blamage. Op Neder-

lands grondgebied werden al tijdens de Tachtigjarige Oorlog op grote schaal kazernes gebouwd. Nederland was voorloper op dit gebied in Europa, maar zou sinds de Franse tijd (1795-1814) beduidend minder vooruitstrevend zijn.

Dit boek beschrijft drie en halve eeuw kazernebouw in Nederland en het welzijn van zijn bewoners. Van de eenvoudige barakkenblokken uit de onafhankelijkheidsstrijd tot kazernes volgens het paviljoensysteem, dat tot op de dag van vandaag de blauwdruk vormt voor de vormgeving van kazernecomplexen.

Frank Oosterboer (1958) was dienstplichtig soldaat bij de geneeskundige troepen. Hij is schrijver, redacteur en tevens webmaster van de succesvolle website jeoudekazernenu.nl, die de basis vormt voor dit boek.

ATLANTIC LION

Tekst en foto's | Dpl Sgt bd Kool

De grote NATO oefening Atlantic Lion is gehouden in de periode 17 tot en met 1 oktober 1983 in de Noord Duitse Laagvlakte als deel van een groter oefenverband in het gebied van NATO. Het combineerde ook de zgn Reforger oefeningen van de Amerikanen, dwz versterking met US eenheden die werden ingevlogen cq per schip arriveerden in Nederland, België en Luxemburg en doortrokken naar West Duitsland om aan de oefening Atlantic Lion mee te doen. Het betrof ditmaal de 1st US Cavalry Division uit Fort Hood ter sterkte van 11.000 man. Naast deze US deelname waren ook de Duitse 8e Pantserbrigade en het Britse 17th/21st Lancers Regiment van de Partij. De hoofdmoot was uiteraard onze eigen 1e en 4e Divisie. Het geheel werd geleid door de Staf van het 1e Legerkorps uit Apeldoorn.

ATLANTIC LION was een zgn tweepartij- en oefening Dat hield in dat de "groene" (vijandelijke) Amerikaanse pantserdivisie en de daar tegenover staande "blauwe" Nederlandse troepen met elkaar in gevechtscontact kwamen. Aanvallende en verdedigende acties volgden daaruit. Bij de opzet van de oefening was bovendien toegewerkt naar patrouillegang en infiltratie.

Voor 42 BLJ was ook bedacht dat het met al zijn voertuigen zowel wiel als rups een verplaatsing van 350 km moesten maken over de openbare weg. Dit was een van de oefentesten omdat in geval een groot conflict ook dergelijke afstanden mogelijk zouden moeten worden overbrugd. (Over

deze grote verplaatsing is in het boekje 50 jaar 42 BLJ een artikel opgenomen)

VERKENNINGSPELOTON

Sergeant Kool, groepscommandant Verkenningpeloton verhaald en laat zien

Mijn opleiding als dienstplichtig onderofficier heb ik gehad bij het O.C.C. in Amersfoort, Kaderschooleskadron, van november 1982 tot april 1983. Daarna naar de parate troepen, 42 BLJ SSV Cie, als groepscommandant van het verkenningpeloton. Ik heb hier aan veel oefeningen mogen deelnemen waaronder Atlantic Lion, deze oefening speelde zich af in de Duitse deelstaten Nordrhein-Westfalen

en Niedersachsen, ten oosten van de provincies Gelderland en Overijssel, en er deden ca. 24.000 Nederlandse, 11.000 Amerikaanse, 5.000 Duitse en 600 Engelse militairen aan mee. Een oefening om niet snel te vergeten en wij, verkenningpeloton, waren best wat gewend, zoals

“Brits materieel.”

eerder gezegd gingen wij regelmatig op oefening soms met voertuigen maar niet altijd, zoals pantserstorm en hoekslag om maar eens wat te noemen.

Als groepscommandant van het verkenningspeloton gingen wij voorruit, de ogen en oren van het bataljon. Het was echt een enorme operatie en herinner me dat wij op weg naar het oefengebied vanuit Seedorf de weg wezen voor het bataljon, indrukwekkend om dat allemaal voorbij te zien gaan.

Op de oefenlocatie aangekomen richten wij waarnemingsposten in, met de hoop om een aantal “vijandige” militairen in de kraag te pakken. Ons is dat niet gelukt maar een andere groep van ons peloton, de radaristen is dat wel gelukt. Zij hebben Amerikaanse “krijgsgevangen” gemaakt, waarbij voornamelijk etenswaren en noodrantsoenen werd uitgewisseld. >>

Bijzonder was het ook om al dat materieel van o.a. de Engelsen in actie te zien zoals de Chieftain, Scorpion en Ferret.

Onze eerste week bestond voornamelijk uit waarnemen en afwachten, maar altijd scherp blijven, je kon immers nooit weten wat je te wachten stond en het was daarvoor behoorlijk vermoeiend. Ik herinner mij dat we de eerste twee dagen in een waarnemingspost zaten aan de rand van een bosgebied en naast een uitkijktoren. Prima uitzicht, maar niemand gezien om toch ook een beetje wakker te blijven voerden wij ook regelmatige patrouilles uit op onregelmatige tijden.

De oefening duurde 2 weken met halverwege een rustdag op de weekendlocatie in Fürstenu. Hier hadden we even tijd om wat onderhoud te doen en vooral ook om te slapen en uitrusten.

Uiteindelijk gingen we weer op weg en passeerden wij een pontonbrug door Amerikanen gelegd. Ontzettend gaaf was dit.

In de tweede week kregen wij pech met onze landrover en hebben we een paar dagen in een afwachtingskamp gezeten. Was ook weer een bijzondere ervaring om zoveel materieel voorbij te zien komen. Zoals een chinook, A10 verkenningsvliegtuig, Kiowa en een duitse Leopard 1.

Het was een bijzondere oefening waarbij we ontzettend vriendelijk en gastvrij werden ontvangen door de Duitse bevolking. Zoals die keer bij een boerderij toen wij een slaappleats zochten en ons even wilde wassen. De boerin had gekookt en vroeg of wij mee wilde eten want er was genoeg.

Rode kool met draadjesvlees, echt heerlijk zeker omdat het alternatief ons noodrantsoen witte bonen in tomatensaus was,

niet mijn favoriet en na deze oefening ook nooit meer gegeten.

Toen de laatste dag was aangebroken was iedereen wel blij dat het erop zat, een mooie ervaring, en nog aardig wat foto's gemaakt om daar later nog eens op terug te kijken. Wat ik mij toen niet realiseerde was dat er na 37 jaar aan mij zou worden gevraagd om een stukje te schrijven over deze oefening, veel van mijn herinneringen zijn toch wel wat vervaagd. Mijn fotoalbum, waar ik ook wat tekst bij had geschreven heeft mij heel erg geholpen om er toch iets van te maken.

ATLANTIC LION KOERIER

NR. 3 - ZATERDAG 24 SEPT. '83

De Koningin bij je schuttersput: 'Dat maak je maar één keer mee'.

Sportief gekleed heeft H.M. koningin Beatrix woensdag een bezoek gebracht aan de oefening 'Atlantic Lion'. In dit nummer van uw oefenkrant besteden wij uiteraard zeer uitgebreid aandacht aan deze dag, die de oefening voor velen tot een onvergetelijke gebeurtenis heeft gemaakt. Ook de toegestroomde burgerbevolking maakte er een feestelijke dag van en maakte onze vorstin toe met rood-wit-blauwe vlaggetjes. Het was een van de eerste bezoeken, die koningin Beatrix als regerend vorstin aan troepen te velds bracht, en zij toonde daarbij een grote belangstelling voor de soldaten. Allereerst een impressie van de ontvangst bij het Garderegiment Jagers.

Zijn andere bezoeken van hooggeplaatste personen vooraf meestal het toonbeeld van nerveus heen en weer gieren en zenuwachtige bazen, dit keer was het een rustige zaak bij de Bravo Compagnie van de Garde Jagers. De Koningin zou op een waardige doch vooral normale wijze ontvangen worden zonder de bekende ruiker bloemen.

De vorstin diende na afloop wel een aantal indrukken te hebben van een compagnie in de verdediging, de zogenaamde grendelopstelling.

Kapitein T. van der Laan, de compagniescommandant van de Bravo Compagnie van 12 Painfbat Garde Jagers is daar met zijn mannen uitstekend in geslaagd.

Het was een van de eerste bezoeken die Hare Majesteit als regerend vorstin aan troepen te velds bracht, en dan nog wel in de voorste lijn, tot bij en in de schuttersputten en opstellingen.

"Grandioos" of opmerkingen in de trant van "Geweldig om zo iets mee te maken" waren bij onze jongens niet van de lucht. De oefening "Atlantic Lion" kan dan ook niet meer stuk wat betreft de Garde Jagers en met name het 1e Peloton - Bravo Compagnie.

Dit bezoek aan een troep te velds tot op het laagste niveau, het peloton, was een groot succes. Juist de soldaten vonden het grandioos en werden door de Koningin heel vlug op hun gemak gesteld. (vervolg op pag. 8)

FOR THE U.S. SOLDIERS:

*Atlantic Lion - many long, cold nights,
Over the river and through... and 250th:
Down and dirty all by Karen K. Cordeant*

PAGES 8, 9 & 10

FÜR DIE DEUTSCHEN SOLDATEN:

*Eerste groene Oefening - "Grin" sticht voor -
Nachschubkompanie - Das Rückgrat der Truppe.*

SEITEN 11 UND 12

LIMBURGSE JAGERS EN OEFENING SPEARPOINT 1984

Tekst | Legerkoerier - Foto's | Ikol bd Baumler

Als onderdeel van de NAVO oefening "Lionheart" hield van 17-27 september 1984 het Erste Britse Legerkorps de oefening "Spearpoint", Een oefening waaraan ca 130.000 man met 21.000 voertuigen deelnamen afkomstig uit Groot Brittannië, West Duitsland DE Verenigde Staten en Nederland. Het Nederlandse aandeel werd geleverd door de 41e Pantserbrigade uit Seedorf/Hohne/Langemanshof. Deze maakte onder brigade-generaal T.Hovenier, voor de gelegenheid uit van de Eerste Duitse Pantserdivisie. De oefening vond plaats in een gebied dat ten zuiden van de Duitse stad Hannover ligt.

LIMBURGSE JAGERS WAREN ALERT IN HUN OPTREDEN

Hoewel wij Nederlanders geen "loopinfanterie" hebben bij het Legerkorps, werd door de mannen van BLJK op beperkte schaal wel degelijk ingegraven. Niet zo fanatiek als de Britten, maar dat hoeft ook niet want we hebben voornamelijk de beschikking over pantserinfanterie. BLJ telde tijdens deze oefening ruim 900 man en 80 rupsvoertuigen. Commandant Luitenant kolonel J.H. de Kleyn voor mijn staf is het in de eerste plaats leerzaam te velde gedurende een oefening in groter verband met de eigen brigadestaf te werken en daarnaast met alle collega ondercommandanten van de brigade. Ik stel dat wij tijdens Spear-

point honderd procent van alle oefendoelelen behalen. Het werken bij duisternis, een achterwaartse doorschrijding, het 24 uur van de dag bezig zijn, dat geeft toch een soort spanning. Zeker met een vijand van een andere nationaliteit, die op een andere wijze opereert, die de beschikking heeft over luchtmobiele eenheden. Maar het resultaat is dat iedereen zo alert is dat we nog nooit zoveel goede meldingen hebben binnen gekregen. De samenwerking met de Duitsers is ons niet onbekend en geeft ook geen problemen. Bij een voorwaartse doorschrijding van een Amerikaanse eenheid was enig coördinatie van tevoren wel belangrijk. Ik moet zeggen dat de Britten de hindernissen prima uitbuiten en goed

gebruik weten te maken van het terrein. De Limburgse Jagers hebben zowel alle gevechtsvormen kunnen beoefenen, als het doen van een voorwaartse doorschrijding, het betrekken van een verzamelgebied, vormen van een bruggenhoofd, het stoppen van een aanval en alles volgens de voorgeschreven troepenaanvoeringsprocedures.

SLAPEN OP STRO

Tweede luitenant M.J.Keuss, pelotonscommandant CCompagnie (ATtank) had met zijn jagers veel werk gemaakt van zijn ingegraven stelling. Met behulp van een wiellaadschop van de Pantsergenie was de YPR -765 Prat al zover onder het maaiveld

“Ingraven ten alle tijde.”

gekomen dat slechts de dubbele TOW lanceerinstallatie erboven uitstak. Met landbouwplastic en wat hout van de boer was achter het voertuig een ruim onderkomen ontstaan dat was voorzien van het nodige stro waarop de jagers om beurten konden slapen. De boer was zo welwillend geweest om rond het ingegraven voertuig opnieuw te eggen om alle sporen uit te wissen, de vijand oefende echter zoveel druk uit met zijn verkenningsvoertuigen (Skorpions) zijn Puma helikopters en lopende infiltratieploegen dat er van slapen niet zoveel terecht kwam. >>

Veel actie voor 41 Pantserbrigade

GESLAAGD OEFENEN IN BRITSE 'OORLOG'

„Voor mij is deze oefening bijzonder geslaagd. In de eerste plaats vanwege de samenwerking in internationaal verband. En op de tweede plaats omdat alle eenheden aan hun trekken zijn gekomen wat betreft het optreden te velde.” Aldus brigade-generaal T. Hovenier, commandant 41 Pantserbrigade na afloop van de Britse oefening Spearpoint.

Als onderdeel van de Duitse Panzerdivision 1. trad de 41 Pantserbrigade de eerste week op in het aanvallend gevecht. De tweede week werd nog wel opgetreden als vijand, zij het dat de Britten het aanvallend gevecht voerden en het vijandspel bestond uit het voeren van het verdragend en het verdedigend gevecht.

Zo werd een tegenaanval uitgevoerd door de Amerikaanse 'Tiger' Brigade, die daarvoor de Nederlandse eenheden moest doorschrijden. Vervolgens werd de Nederlandse brigade naar het noordelijk deel van het vak gedirigeerd, waar in het bijzonder het 42 Pantserinfanteriebataljon Limburgse Jagers volledig ingegraven de stellingen verdedigde.

Vrijwel iedere Nederlandse militair was verbaasd over de bijzonder

gastvrije wijze waarop de Duitse burgerbevolking de Nederlanders tegemoed trad. Het leek een wisselwerking de chauffeurs voorzichtig te zien manoeuvreren op straten en velden om zo min mogelijk schade te veroorzaken.

Volgens kapitein J. Wolters, als schadecommissaris geplaatst in de legerplaats Seedorf, en belast met de afwikkeling van eventuele schade veroorzaakt door Nederlandse militairen tijdens deze oefening, is de meeste schade veroorzaakt aan de randen van de wegen en in tweede instantie aan akkers en gewassen.

Dat een kleine schade grote gevolgen kan hebben, bleek ondermeer na het omverrijden door een tank van een paal waaraan elektrische draden zaten die naar een plastic

Generaal Hovenier tevreden over oefenverloop

fabriekje leiden. Geraamde schade één en twintig duizend mark.

Volgens de heer J. de Vries, hoofd afdeling claims van het ministerie van Defensie, vergeten commandanten in hun enthousiasme ook wel eens te controleren of bij het verlaten van het gastvrije boerenerf alles in goede staat wordt achtergelaten en of er geen „geleend” gereedschap, zoals een boormachine wordt vergeten terug te geven.

Ingraven

Zo enthousiast de oefening begon, zo geleidelijk liep hij af. Niet overal tegelijk. Op het moment dat de Nederlanders al aan het inpakken waren, groeven Britse soldaten zich nog verbeteren in. En toen uren later voor hen „einde oefening” werd afgekondigd, reageerden ze met het afsteken van de overgebleven gekleurde rookgranaten en het verschieten van de restanten oefenmunitie.

De Nederlandse 41 Pantserbrigade kan terug zien op een oefening met opmerkelijk weinig ongelukken. De mannen van de Koninklijke marechaussee op de nonexpost hebben niet veel te doen gehad. Volgens kapitein der Koninklijke marechaussee G. Ruiters is de oorzaak daarvan dat de Nederlanders oefenden en de Britten oorlog voerden...

Schadecommissaris kapitein J. Wolters buigt zich samen met een collega over de kaart

RESOLUTE SUPPORT SERIEUZE ZAAK VOOR COMMANDANT FORCE PROTECTION

Tekst en foto's | KAP Arjen de Boer

Kapitein Rob geeft in Afghanistan leiding aan 160 infanteristen uit 5 landen. Het is een drukke baan binnen misschien wel de meest multinationale NAVO-eenheid.

De dokter heeft een flamingopak aan en daar lopen gasten in paarse outfits en een verdwaalde regenboogpruik. Het is feest in de Lion's Rock, de bar van de Nederlandse troepen in Mazar-e-Sharif, Afghanistan. Het thema is carnaval, dus lopen veel militairen er als Gekke Henkie bij. Maar in het werkgebouw zit kapitein Rob over een

“Al die nationaliteiten brengen de nodige uitdagingen mee.”

laptop gebogen. Aan het werk. “Ik ben niet naar Afghanistan gekomen om feestjes te vieren”, zegt de commandant van de Multinationale Force Protection Compagnie (MNFP Coy). Rob houdt naar eigen zeggen

wel van een fuif. Alleen niet tijdens zijn 6 maanden durende uitzending in het kader van de NAVO-trainingsmissie Resolute Support. Kapitein Rob en zijn mannen werken in Nederland bij 13 Lichte Brigade. In Afghanistan verzorgen zij de beveiliging van bases, adviseurs en een veiligheidszone rond het kamp. Als het even kan, gaat Rob mee tijdens een opdracht om meer smoel op het terrein te krijgen. ‘Ik ben niet naar Afghanistan gekomen om feestjes te vieren’

GROOTSTE COMPAGNIE

Zijn focus ligt op zijn compagnie die bestaat uit 160 militairen uit 5 landen: naast Nederlanders (afkomstig van de Alfa-compagnie van 42 Bataljon Limburgse Jagers) en Finnen zijn er militairen uit Hongarije, Kroatië en Montenegro. “Het is de grootste compagnie in TAAC-N, het Train Advise and Assist Command-North”,

zegt Rob. “En ja, al die nationaliteiten brengen de nodige uitdagingen met zich mee.” Zo is de taalbarrière een blijvende uitdaging (check de Defensiekrant). De MNFP Coy heeft een divers wagenpark. De Nederlanders rijden in Duitse voertuigen. >>

VERSPREID OPEREREN

De MNFP Coy opereert verspreid over de noordelijke provincies. Een peloton zit op Camp Shaheen, 10 minuten vliegen van Camp Marmal. Andere pelotons begeleiden en beveiligen militaire adviseurs die naar diverse locaties in Mazar-e-Sharif gaan om te praten met Afghaanse commandanten. Maar soms moeten er ook eenheden naar Maimanah, ruim een uur vliegen met de heli. Daarnaast kan de MNFP Coy ook in Kunduz worden ingezet of dienen als force protection tijdens bijzondere bezoeken waarbij ze enkele uren een bijeenkomst beveiligen en daarna weer terugkeren. Voor de base defense maakt de MNFP onder andere gebruik van

De Hongaren, Kroaten en Montenegrijnen in Amerikaanse bakbeesten en de Finnen hebben hun eigen wendbare pantservoertuigen meegenomen. Maar Rob moet ook rekening houden met de verschillende werkwijzen, persoonlijke eigenschappen, cultuurverschillen, mate van training, wat militairen uit het ene land wel mogen doen tijdens een operatie en uit het andere land weer niet. Tel daarbij op dat de diverse pelotons verschillende rotatieschema's hebben, inclusief verlofperiodes, en dan is het een aardige hersenkraker om alles

de AGL, de Automatic Grenade Launcher, die soepeltjes 40mm-granaten het voorterrein inschiet.

GELEEFD WORDEN

Om dit in goede banen te leiden maken Rob en zijn staf lange dagen. 10-14 uur per dag werken is geen uitzondering. De kapitein spart met het hogere dek van de missie en zijn Compagnies Sergeant-Majoor (CSM) Remko houdt de mannen in de gaten. Allebei doen, is niet te doen voor Rob. "Ik weet echt niet alle namen van de mannen. Veel kan ik niet eens uitspreken, joh", zegt commandant MNFP Coy.

Het is een volle agenda, er is bijna geen tijd om thuis te missen. Maar tussendoor denkt Rob even snel aan zijn vrouw, die heeft het zwaarder. "Mijn leven hier is

“10-14 uur per dag werken is geen uitzondering.”

draaiende te houden. "Het valt mee, moet ik zeggen", merkt de kapitein droogjes op. "We kennen de details en houden daar rekening mee. We maken het niet moeilijker dan het is natuurlijk."

overzichtelijk, weinig afleiding van buitenaf. Maar mijn vrouw heeft een baan van 32 uur en de zorg voor 2 jonge kinderen. Dat is heftiger”, aldus Rob. Tijdens een tussentijds verlof merkte hij hoe het leven thuis in volle vaart doordendert. “Toen moest ik wel even schakelen en was ik er niet altijd met mijn hoofd bij. Dat heeft een weekje geduurd en ja, die kinderen hè, dat gaat gewoon door”, zegt hij met een lach. “Weinig rust dus.” ‘Het leven thuis dendert in volle vaart door’

GEVAARZETTING

Het thuisfront beleeft dreiging heel anders dan mensen in het missiegebied, ervaart Rob. Zij horen alleen de verhalen in het nieuws, ver weg van waar het gebeurt. Door die afstand worden kleine dingen ineens veel groter. Zo was Robs moeder ongerust toen haar zoon 24 uur lang niet reageerde op een WhatsApp-berichtje. “Dat was net nadat Amerika die Iraanse generaal (Suleimani, red.) om het leven had gebracht. Mijn moeder had een appje gestuurd, maar de vinkjes werden maar niet blauw. Toen heeft ze contact gezocht met mijn vrouw om te horen of alles wel goed ging.” Er was niks aan de hand. Rob zat simpelweg op een locatie waar hij slecht bereik had. “Eigenlijk heb ik de hele uitzending geen gevaar gevoeld. De dreiging is ook niet zozeer tegen de coalitie-troepen gericht.”

De MNFP is vaak buiten de poort om adviseurs te beveiligen en begeleiden in en rond Mazar-e-Sharif. De leukste klussen zijn echter de patrouilles in een flink gebied

rondom Camp Marmal waar NAVO-troepen hun gezicht laten zien. De operationele dip moet niet te lang duren

ANTI-VIRUS

De grootste dreiging is misschien nog wel het coronavirus, dat een groot deel van Resolute Support platlegt. “Bijna alles wordt afgelast”, aldus Rob. Dus geen inzet tijdens adviesgesprekken, geen Guardian Angels, gyms dicht, geen leuke evenementen ter ontspanning. “Nog wel wat verkenningen in het gebied en trainingen voor de eenheden zelf. Maar dat is alles.” Op zich is de timing gunstig omdat enkele pelotons in een hand over-take over (hoto) zaten. Minder missies betekent dat ze meer tijd hebben om hun werk rustig over te dragen aan de opvolgers. Zo’n operationele dip moet alleen niet te lang duren. “Dan slaat de verveling wel toe. Daarom hebben we al de nodige trainingen ingepland, mocht het allemaal te lang duren.”

“Het thuisfront beleeft dreiging heel anders dan mensen in het missiegebied.”

DE VUUREGELAAR, ZIJN TAKEN EN ANECDOTES

Tekst en foto's | Dpl sergeant bd Guus van de Walle

Een "mortierpeloton" bestond uit de benodigde manschappen voor het bedienen van 3 grondmortieren, welke achter de frontlinie in stelling gebracht konden worden om ondersteuning te bieden aan de infanteristen in de voorste linie (Paost = pantser-ondersteuning). Met mortieren konden diverse soorten granaten afgevuurd worden. Brisantgranaten waarmee een gebied scherfdicht gelegd kon worden, Fosforgranaten die vuur en hitte verspreidden, rookgranaten om het zicht te belemmeren en lichtgranaten om bij nacht voor licht te zorgen.

Een functioneel mortierpeloton bestond uit een waarnemer, een Vuur Regelings Centrum (VRC) en drie stukken (5 gepantserde voertuigen waarvan er 3 een mortier trokken). De waarnemer bepaalde vanuit een observatiepositie waar ondersteuning vereist was en gaf dit door aan het VRC). Daarna begaven VRC en de stukken zich naar een geschikte plek (aangegeven door PC of PS) om in stelling te gaan. Al verplaatsend werd in het VRC meteen alles voorbereid om snel de juiste richting en afstand ten opzichte van het doel aan de stukken te kunnen doorgeven. De stukken werden zoveel mogelijk in linie met

een tussenafstand van 40 tot 50 meter in stelling gebracht. Bij een goed geoefend peloton ging dat heel snel. Met behulp van een KRT (kompas-richt-toestel) en bakens werd op de mortieren de hoofdrichting en elevatie naar het aangegeven doel ingesteld. Wanneer na enkele schoten op aanwijzing van de waarnemer de exacte locatie trefzeker bepaald was kon er "uitwerkingsvuur" gegeven worden. Bij uitwerkingsvuur vuurden 3 mortieren elk 4 granaten, zodat er in geval van brisantgranaten een doelgebied van breed 150m en diep 125m scherfdicht gelegd werd (een scherp per vierkante meter). Een doelge-

bied kon iets breder of smaller beschoten worden. Er konden zelfs met meerdere pelotons (compagniesverband) bredere doelgebieden intensief beschoten worden. Taken in een mortierpeloton (van Pelotonscommandant met chauffeur tot munitiewerker en boordschutter) waren precies omschreven. Uiteraard was de ondersteuning door mortieren dynamisch waardoor je binnen korte tijd snel van stelling moest veranderen en "uit stelling" snel opnieuw op een andere plek "in stelling" moest gaan. Door te oefenen werd je daar steeds bedrever in.

Zelf vond ik een oefening "prachtig". Minder prachtig vond ik het slaaptkort, maar in het VRC stond de sterke koffie eigenlijk

“Uitwerkingsvuur.”

altijd “klaar”. En wanneer je dan op een vrijdagmiddag terugkwam dan was het zo vreselijk lekker om nadat alles weer opgeruimd was te douchen en weer helemaal fris in de compagniesbar een biertje (of twee) te pakken. Niet te veel, want op zaterdagochtend was er in Seedorf altijd de “bataljonsveldloop”.

OEFENING MET BIJZONDERE AFLOOP

Op deze foto zijn wij voor ons CIE-gebouw bezig met het inladen van de voertuigen voor een 5-daagse oefening. Voor de foto stak ik heel stoer het hoofd uit het chauffeursluik. Met het voertuig rijden kon ik absoluut niet. Het was mijn taak om in het VRC de banen van mortiergranaten

te berekenen op basis van de gegevens van de waarnemer. Het zou een oefening worden die ons nog lang zou heugen. Op de laatste avond voordat wij weer terug zouden keren naar de kazerne werd door de KADI in vaten warm eten gebracht. Het was bami. Ik kan mij herinneren dat het prima smaakte. Tijdens de erop volgende uren zou blijken dat het gerecht toch een bijsmaakje gehad moest hebben. Midden in de nacht moesten er opvallend veel mannen ergens in de bosjes een heenkomen zoeken om de druk op de darmen te verlichten. Dat ging als een lopend vuurtje. De een na de ander kreeg diarree en overal hoorde je gekreun. Ik zelf had nergens last van.

Bij het aanbreken van de dag moest de colonne terug naar de kazerne. Onderweg viel het lot ook mij ten deel. Een ondraaglijke kramp maakte duidelijk dat er geen andere uitweg om aan dit lijden te ontsnappen bestond dan het zo spoedig mogelijk ledigen van mijn darmen. Op een bepaald moment stopte de YPR. Ik trok de boordschutter naar beneden en klom gewapend met een toiletrol uit het luik. Ik rende naar

de eerste de beste verscholen plek, broek op de knieën en aaaaaahhh. Nadat de nood gelenigd was (geledigd is in dit verband ook van toepassing) keek ik waar ik mij bevond. Ik zat in de voortuin van een keurige Duitse woning en in dezelfde tuin en enkele tuinen eromheen zaten nog meer lotgenoten verbaasd te kijken over wat hen was overkomen. Het moet een bijzonder schouwspel geweest zijn en ik vermoed dat de rozen in de betreffende tuinen het dat jaar buitengewoon goed gedaan hebben. De colonne stond bij een stoplicht en nadat iedereen weer ingestapt was reden wij verder.

Uiteraard bereikte het nieuws van de bami met bijsmaak ook het hoofd van de Brigade. Een dag of drie later, nadat iedereen al lang en breed klachtenvrij was kreeg iedereen een klein plastic potje met een schepje. De bedoeling was dat je er ontlasting in zou doen die dan onderzocht moest worden. De potjes gingen overal mee naar toe behalve naar het toilet. Ze werden gevuld met van alles en nog wat. Het was een uitdaging om er iets in te doen dat zoveel mogelijk de juiste kleur benaderde. >>

Hoe het ook zij, ik heb nooit meer vernomen wat er uit het onderzoek naar voren is gekomen. De verbazing op de gezichten van de onderzoekers moet groot geweest zijn.

EEN WEIGERAAR

Hier een foto van een mortier dat juist is afgevuurd. De “ladingdrager of kardoeshouder” zie je nog in beeld. Er werd hier geoefend met 120mm brisantgranaten. Als VRC mocht je vaker mee om te oefenen, omdat er bij het oefenende peloton altijd een veiligheids-VRC mee moest gaan om de berekende coördinaten te controleren. Het was immers niet de bedoeling dat granaten naast het oefenveld (in een Duitse voortuin, voor wie mijn vorige verhaal gelezen heeft) terecht zouden komen. Zo’n granaat kon tot wel 8 km overbruggen.

begon een aantal van de aanwezigen ook weg te rennen. Gelukkig adviseerde de aanwezige CSM de vaandrig om bij het mortier vandaan te gaan.

Na de in acht te nemen 5 minuten wachttijd werd begonnen met de procedure om de granaat uit de schietbuis te halen. Dat is geen leuke klus.

Ik was mij rotgeschrokken van het visioen van een vaandrig zonder hoofd. Het “VRC” zat tijdens zo’n oefening niet in een YPR, maar in de laadklep van een viertonner. Onze PS adviseerde mij heel discreet om de procedure in de viertonner af te wachten. “Dat is beter, want je maakt iedereen gek”, waren zijn woorden.

Tijdens zo’n oefening is het een keer voorgekomen dat we een weigeraar hadden. Onze vaandrig keek toen in de schietbuis. Aangezien ik nogal “visueel” ben ingesteld zag ik op dat moment een afschuwelijk tafereel voor me. Ik sloeg de handen naar mijn oren en rende keihard weg. Daarop

NIEUW PERSONEEL VOOR 42 BLJ

Tekst | Smi Maus Csm Bcie

Sinds 2019 verzorgt 13 Ltrbrig de Manoeuvre Functie Opleiding (MFO). De praktische uitvoering vindt momenteel plaats onder leiding van 13 Ststcie met steun van de infbats. Die steun wordt momenteel grotendeels ingevuld door de B/Bulldog-cie.

Op 20 april zijn 7 sergeanten en 1 luitenant begonnen met de voorbereidingen voor MFO-4. Eerder werd MFO-3 en de VMO al gesteund door sergeanten en korporaals van de Bulldogs. Daaruit zijn nieuwe Limburgse Jagers gekomen die grotendeels zijn geplaatst bij de C/Eagle-cie.

Het leveren van zoveel kaderleden uit dezelfde compagnie is pittig, aangezien ons bataljon te kampen heeft met toch al grote tekorten aan onderofficieren. Daarbij komt natuurlijk de regelgeving omtrent COVID-19, die het opleiden van de nieuwe collega's nog een grotere uitdaging maakt. Maar door nu te investeren in het opleiden van mensen die voor het grootste deel een functie bij onze compagnie zullen gaan vervullen, dragen wij bij aan het vullen van ons bataljon.

Op 28 april startte MFO-4, die in totaal 10 opleidingsweken in beslag zal nemen. Er zijn 74 leerlingen aan deze MFO begonnen, verdeeld in 3 groepen. Tijdens 10-weekse MFO krijgt het nieuwe personeel de basis aangeleerd om binnen ons bataljon aan de slag te kunnen. Daarin zullen ze opgeleid worden tot basisschutter Colt, Glock en minimi. Ook zullen er verschillende oefeningen offensief en defensief gedraaid worden, waarin onderwerpen als verzamelgebied, tactisch verplaatsen te voet, WLP en hinderlaag en overval zullen worden behandeld.

Het leveren van het grote aantal kaderleden vanuit ons bataljon geeft het bijkomende voordeel dat we de nieuwe kerels tijdens de MFO al kennis kunnen laten maken met de gebruiken en tradities

van ons bataljon. Dit is vooraf gegaan door de BA die een voorlichting gaf over ons bataljon in de filmzaal.

De kaderleden informeren de leerlingen tijdens de MFO over tradities en gebruiken van ons bataljon en, waar mogelijk, zullen de leerlingen soms deelnemen aan een bataljonsappel. Dit in het kader van boeien en binden. Tevens zullen de kaderleden die invulling geven aan de huidige MFO, zichzelf verder blijven ontwikkelen door de ECOD leerlijn op te starten.

Al met al leveren we op goede wijze weer een grote bijdrage aan de vulling van ons bataljon.

TIJD OM HET STOKJE OVER TE DRAGEN

Tekst | Huub Klein Schaarsberg

Normaal gesproken hebben we ieder jaar rond de zomer als VVRLJ een Algemene Vergadering. Dit combineren we met de BLJ-sportdag en de bijbehorende BBQ als afsluiting van de Regimentsweek.

Een mooie combinatie die dit jaar echter niet is gelukt. Zoals we weten is het immers geen normaal jaar. Helaas is de veteraan en zijn achterban niet immuun waardoor een aantal activiteiten is komen te vervallen. Spijtig, maar wel begrijpelijk. Of zoals we als militair vaak zeggen hoofdzaken en bijzaken. Dat suggereert dat onze en andere bijeenkomsten

bijzaak zijn, dat is verre van waar. Ontzettend belangrijk in het kader van herkenning, erkenning en waardering maar in het prio-lijstje staat de bestrijding van COVID-19 terecht een tikkeltje hoger.

Maar het is en blijft een vreemd jaar. Daar waar we elkaar normaal op het Malieveld tijdens de Nationale Veteranendag of tijdens een andere activiteit treffen, is het dit jaar anders. Geen reünies, grootschalige herdenkingen etc etc. Gelukkig lijkt het weer de goede kant op te gaan maar laten we niet te vroeg juichen. We hebben nog even te gaan.

Het zet je ook wel tot denken, daar waar ik normaliter op 4 mei aanwezig ben bij een herdenking is dat dit jaar niet fysiek gelukt. In de aanloop naar deze belangrijke datum heb ik overwogen om daarom een rit te maken langs de begraafplaatsen van onze gesneuvelde kameraden maar een blik op de routeplanner heeft me geleerd dat het aantal benodigde uren dan meer dan 10 uur is en we onze kameraden dan onvoldoende eerbetoon kunnen geven. Dit idee heb ik dus even laten schieten maar wellicht kunnen we voor volgende jaar een variant bedenken door bij iedere begraafplaats een VVRLJ-delegatie een eerbetoon te laten brengen op 04 mei. Nog geen uitgewerkt idee maar wel een idee dat n.m.m.

passend is. Meer volgt. Als iemand wil meedenken of een ander idee heeft, graag.

Inmiddels bestaat de VVRLJ al weer ruim 8 jaar. In november 2011 opgericht met als doel het binnen haar mogelijkheden en op haar niveau verzorgen van erkenning, waardering en zorg voor de

veteranen van alle rangen en standen, van alle krijgsmachtdelen en van alle wapens en dienstvakken, onder de voorwaarde dat men uitgezonden is geweest als Limburgse Jager of onder de vlag van de Limburgse Jagers. Een doel dat nog steeds van superbelang is. We zijn op de goede weg maar er is nog meer dan genoeg ruimte ter verbetering.

Het bestuur heeft dat goed scherp en staat zeker open voor suggesties. We moeten draaien op routine maar mogen niet "inkakken". De veteranen, jullie dus, verdienen immers het beste. Zorg voor personeel stopt niet aan het einde van een uitzending of bij het beëindigen van het dienstverband.

Dat betekent ook dat bestuursleden de VVRLJ de aandacht moeten kunnen geven die nodig is. Voor mezelf gaat dat de komende tijd lastig worden. Op dit moment ben ik druk bezig met het organiseren van een grote Landmacht-oefening in het najaar (ZEBRA SWORD), daarna ga ik aan de slag als Chef-Staf van een multinationale VJTF-brigade (rotatie 2023). Genoeg reden om een stapje terug te doen en een opvolger de kans te geven de VVRLJ naar een nog hoger niveau te tillen. Gelukkig heb ik die opvolger gevonden in de vorm van de Kolonel Leo de Lange. Geen onbekende voor jullie en zeker niet voor de actief dienenden aangezien hij op dit moment de

Plaatsvervangend Brigadecommandant is van de 13e Lichte Brigade.

Zo'n overdracht formaliseren we normaal gesproken op de Algemene Vergadering maar dat gaat dit jaar even niet lukken. Dat is ook van toepassing voor de kascontrole en andere formele aankondigingen. Dat gaan we volgend jaar terecht trekken. De voorbereidingen voor de kascontrole worden nog door de Lkol b.d. Paul Wijn gedaan, de toelichting volgend jaar ligt in handen van de Aooi Gerard Theunissen aangezien Paul ook het stokje heeft overgedragen. Paul, dank voor je diensten en vooral het financieel gezond houden van onze vereniging. Aangezien de gemiddelde Limburgse Jager meer interesse heeft in zijn maten dan in de bijbehorende cijfers, is dat geen sinecure. Thx.

Naast deze bestuurswisselingen gaat de Maj b.d. Jan Bijl aanvullende werkzaamheden uitvoeren bij het Bataljon ten faveure van de veteraan en daar waar mogelijk het regiment. Hij gaat, i.i.g. komend jaar, de spil worden tussen BLJ, VVRLJ en de Stichting Regiment Limburgse Jagers.

Mocht iemand een vraag hebben dan is vvrlj@mindef.nl het startadres van waaruit de vraag zal worden doorgeleid naar de juiste persoon.

A.g.v. COVID-19 zijn de BLJ-BALKAN reünie en de DUTCHCOY-4 reünie komen te vervallen. Beide worden doorgeschoven naar 2021. Hiernaast heb ik het bijgestelde schema toegevoegd.

Naast de 5-jaarlijkse algemene reünie die wat grootser wordt aangepakt, is er ook de mogelijkheid om deel te nemen aan activiteiten binnen de Regimentsweek. Daarnaast is de VVRLJ prominent aanwezig tijdens de Nationale Veteranendag op het Malieveld te Den Haag.

Al met al kijk ik als voorzitter terug op een mooie periode waarin we voor en vooral met jullie, de nodige activiteiten hebben kunnen organiseren. Uiteraard blijf ik wel actief en doe ik alleen een stapje terug als voorzitter. Ik ga jullie allicht weer zien tijdens een van de activiteiten. Voor nu dank voor de samenwerking en tot ziens.

VOOR ELKAAR - ALTIJD.

Functie	Wie	vvrlj@mindef.nl
Voorzitter	Leo de Lange	
Secretaris	Marijn Verbaant	
Penningmeester	Gerard Theunissen	
Belangenbehartiger Veteranen	Jan Bijl	Zowel bij BLJ als rg externe organisaties zoals GORK en VP
Nuldelijnsondersteuning	Danny Villanueva	
Coordinator Alg. Reunie	Frans van Hoof	
Communicatie	Grad Geven	

	2021	2022	2023	2024	2025	2026	2027	2028	2029
BALKAN	X					X			
IRAK				X					X
URUZGAN		X					X		
AFRIKA					X				
Alg/indiv			X					X	
BALKAN	DUTCHCOY-4, IFOR-1, SFOR-3/4/8/11/15, KFOR-2								
IRAK	SFIR-3								
URUZGAN	TFE-3/8/9/12								
AFRIKA	AFTME-2/3, MINUSMA JSD 2/3/4/5/6, FP HQ BAMAKO								

NATIONALE VETERANENBEGRAAFPLAATS EN HET HERDENKINGS- EN EDUCATIECENTRUM

In Loenen is de aanleg begonnen van de Nationale Veteranenbegraafplaats en een nieuw multifunctioneel herdenkings- en educatiecentrum op Nationaal Ereveld Loenen. Het educatiecentrum gaat een schakel vormen tussen het Ereveld en de Veteranenbegraafplaats.

Nationaal Ereveld Loenen is de laatste rustplaats van bijna 4.000 Nederlandse oorlogsslachtoffers die gesneuveld zijn tijdens de Tweede Wereldoorlog of tijdens gewelddadige conflicten of missies. In het centrum staan hun verhalen centraal. Daarnaast heeft het centrum een aula-functie voor de nieuwe te realiseren Nationale Veteranenbegraafplaats. Deze begraafplaats is bedoeld om veteranen en hun partners die daar behoefte aan hebben, een laatste rustplaats te bieden. Een plek voor bezinning, om je te realiseren dat vrede en vrijheid niet vanzelfsprekend zijn. Een begraafplaats uit respect voor onze veteranen.

Voor meer info:

https://oorlogsgravenstichting.nl/nieuwbouw_Loenen, <https://nationaleveteranenbegraafplaatsloenen.nl/>

DE NIEUWE WEBSITE

Ik heb U al eerder aangegeven dat we een nieuwe website zijn aan het ontwikkelen. Deze is nu nagenoeg gereed en we hopen, dat deze bij het verschijnen van dit magazine kan worden bezocht. Hij bestaat uit een aantal modules te weten:

- REGIMENT**
- 42 BATALJON**
- VETERANEN VERENIGING RLJ**
- STICHTING RLJ**
- REUNIEORKEST LIMBURGS JAGERS**
- HISTORISCHE COLLECTIE**

In elke module kunt U weer verder klikken naar verdere gegevens mbt betreffende module, zoals bij Regiment, haar geschiedenis, bij 42 BLJ haar materieel, bij de VVRLJ de diverse missie etc.

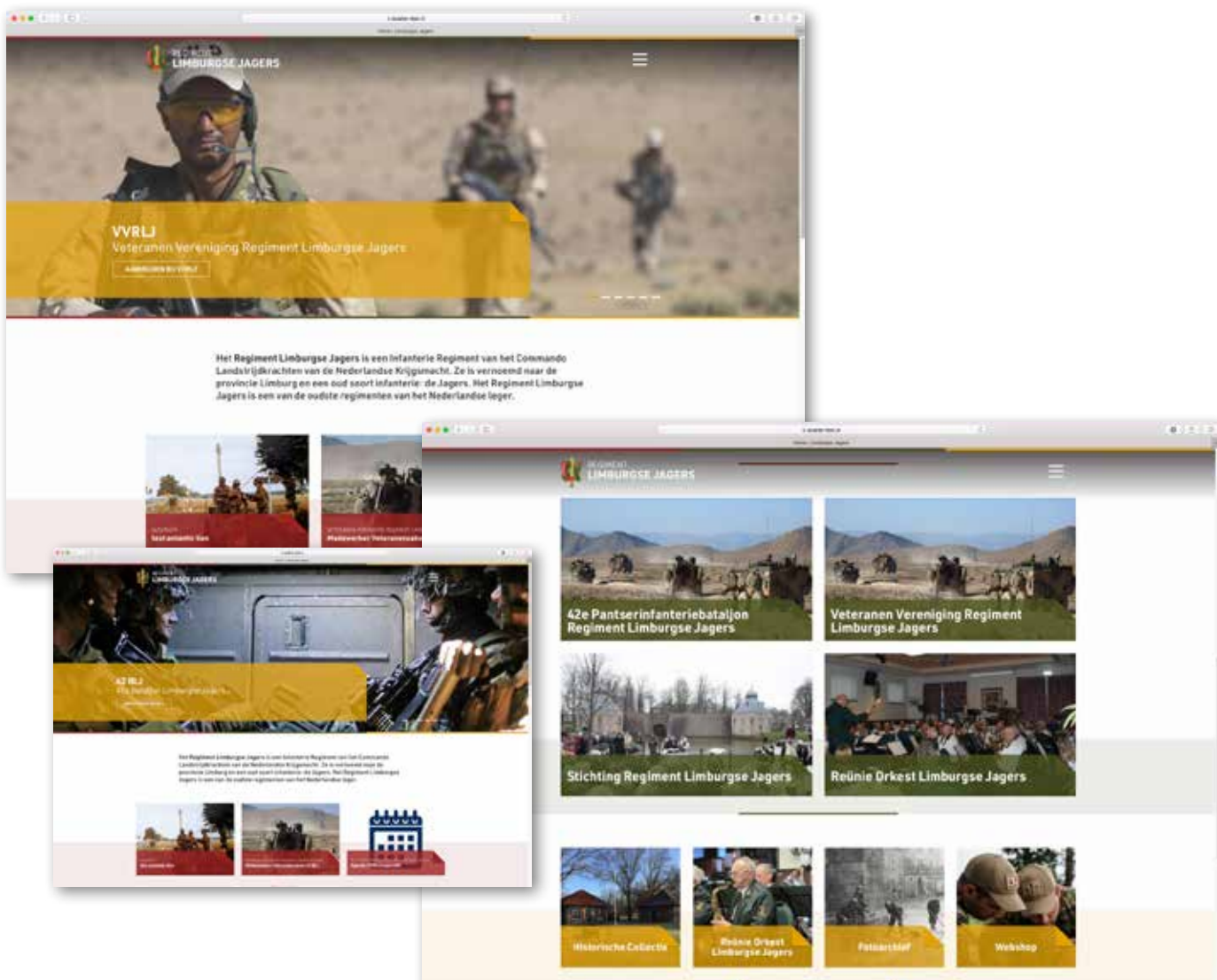
Een van de zaken die nu wordt ingevuld is de registratie, lid worden of donateur, en aankoop van artikelen.

En ook moet nog invulling worden gegeven aan de Foto collectie.

Om U een indruk te geven zijn hier drie screenshots van modules REGIMENT, 42 BLJ en VVRLJ

Via de test ingang <https://www.dualler-test.nl/limburgsejagers.nl/> kunt U al een kijkje nemen.

Na definitieve start is de site weer te bereiken onder www.limburgsejagers.nl

NIEUWE REGIMENTS KAPITEIN ADJUDANT

Ik ben Bart Martens, 35 jaar en woon samen met mijn vrouw Elke en zoon Lex in Vierlingsbeek. Vanaf 1 april ben ik hoofd sectie 1 en mag ik de taak van nieuwe regimentskapitein op mij nemen. Mijn militaire loopbaan ben ik gestart in 2002 bij de Fuseliers en na diverse functies als manschap, onderofficier en officier ben ik blij dat ik mij nu mag gaan inzetten voor de Limburgse jagers.

De komende periode ga ik gebruiken om een beeld te vormen van ons regiment en bataljon. Ik kijk ernaar uit om de gewoontes, geschiedenis en mensen te leren kennen.

Voor elkaar, altijd.

IN MEMORIAM

ADJUDANT BEN VAN MIERLO

Op 29 januari jl is in Paramaribo, Suriname, het land waar hij sinds zijn plaatsing in 1974 zo van was gaan houden adjudant Ben van Mierlo na een ziekte overleden. Ben was een van die onverstoorbare harde werkers binnen een eenheid. Heb hem mogen meemaken in zijn functie van toegevoegd S3 in de bataljonsstaf. Nadien heeft hij voor een onderofficier de prachtige functie van bataljonsadjutant van 42 BLJ mogen bekleden van 1991-1995, de periode waar het bataljon geheel ging bestaan uit beroepspersoneel.

Wij wensen zijn kinderen en kleinkinderen veel sterkte toe.

ADJUDANT JOHN PUNTMAN

Op 16 april jl is na een lange strijd John Puntman (59) overleden in het UKE in Hamburg. Hij heeft als onderofficier veel verschillende functies binnen 42 BLJ vervuld:

- Beroeps groepscommandant
- Pelotons sergeant
- Pelotons sergeant verkenningpeloton
- Opvolgend pelotonscommandant binnen de Bcie
- Sergeant-majoor op de sectie S1
- Sergeant-majoor opleidingen bij de Acie
- Compagnies sergeant-majoor bij de Ccie

Na zijn parate loopbaan is John gaan werken bij de instructiegroep OVG (optreden verstedelijkt gebied) in Marnehuizen. Hier heeft hij als sergeant-majoor en adjudant jarenlang alle compagnieën voorzien van tips en tools. John, bedankt voor alles wat je hebt betekend voor de Limburgse Jagers. Aan alle nabestaanden, in het bijzonder Silvia, Birgit en Jolanda, heel veel sterkte en met ons hart zijn wij bij jullie.

DPL SERGEANT HERMAN DE GROOT

Op zaterdag 28 juli 2018 is Herman de Groot op 86 jarige leeftijd overleden. In 1952 werd Herman opgeroepen voor het vervullen van zijn militaire dienstplicht, die was toen 18 maanden en voor kaderleden kwamen daar nog 6 maanden bij. Hij werd ingedeeld bij de landmacht en bracht het grootste deel van zijn tijd door in het zuiden van het land. Na zijn opleiding aan de kaderschool in Venlo bracht hij de laatste periode van zijn parate tijd door in Oirschot als groepscommandant bij het 432e bataljon Limburgse Jagers.

In 1953 brak de watersnoodramp uit in Zeeland en het leger moest daar gaan ondersteunen, zo ook Herman als dienstplichtige. Hij heeft de ellende van dichtbij gezien en meegemaakt en heeft deze ramp nooit meer kunnen vergeten. Hij heeft er niet alleen zandzakken gelegd maar letterlijk tot aan zijn knieën in het water gestaan tussen de lijken en kadavers om deze te bergen.

Na zijn diensttijd ging hij werken als automonteur en deed vrijwilligerswerk bij veel verenigingen in Neede en omstreken. Hij bezocht vAak de activiteiten van het Regiment in Oirschot zijn militaire bakermat' Veel sterkte wensen wij zijn zoon en familie.

Het is elke keer weer spannend om kopij voor hert magazine bijeen te "harken". Ditmaal zelfs wat moeilijker, dan voorgaande keren. Door het Corona virus is het actieve deel van ons Regiment, het bataljon, in zekere mate tot stilstand gekomen, zoals de overste Plender in zijn bijdrage heeft aangegeven. De Resolute Support Missie van de ACie is bijna afgelopen, maar zij hebben nog mooie beelden van hun optreden bewaard en die kunnen we nu aanschouwen. Beëdigingen moeten doorgaan, want dan alleen, als hij de eed of belofte heeft afgelegd, mag een militair worden ingezet. Een openbare in Valkenburg en een besloten ceremonie kunnen we nu tonen. Dat het bataljon niet alleen met trainen en missies bezig is laat het verslag van het bezoek van de onderofficieren aan het fameuze slagveld Waterloo zien. Een slagveld, dat na meer dan 200 jaar nog altijd blijft boeien, omdat daar min of meer het huidige Europa uit gevormd is. En bezongen is door de bekende groep ABBA.

Maar er is ook een verleden en vele oud jagers van 1950 tot heden hebben hun eigen herinneringen. De kazerne "vorser", Frank Oostendorp, heeft nageplozen hoe de opbouw van ons leger, qua kazernerij in die vijftiger jaren van de vorige eeuw (70 jaar geleden) begon met versnelde bouw van grote legerplaatsen als in Nunspeet. En juist daar werden honderden Limburgers en Brabanders geplaatst ver van hun geboortegrond. Op bezoek zo kenschetste onze eerste Regimentscommandant, Kolonel Antoni. Niets te beleven, alles in het weekend potdicht, leek wel onze huidige coronatijd geen cafés of restaurants open. De legerplaats is er niet meer, afgebroken, aan de natuur teruggegeven. Maar soortgelijke gebouwen staan nog in Ermelo, Havelte en Schaarsbergen.

En ook wat recenter in de tijd, begin tachtiger jaren, elk jaar wel een grote NATO oefening, met honderdduizend en meer man en duizenden voertuigen. En altijd nam ons BLJ er aan deel, want het speelde zich altijd af in de achtertuin van de Legerplaats Seedorf, de Noord Duitse Laagvlakte. Gelukkig had men ook een fotoestel bij de hand, niet digitaal, maar met een rolletje, dat bij de WZZ makkelijk kon worden laten afgedrukt. Ditmaal aandacht voor Atlantic Lion 1983 en Spearpoint 1984, maar ook van Mortierist Sergeant Guus van de Walle. Hoop dat diegenen die meegedaan hebben aan deze oefeningen met meer verhalen komen.

En dan terug naar Corona. We hebben de vraag aan zowel actief dienenden, als aan oud jagers voorgelegd hoe zij deze tijd ervaren. Een bloemlezing met beelden van sommige uit binnen en buitenland, want zelfs in Afghanistan moest men eraan geloven. Helaas konden de twee aangekondigde reünies 5 juni 42 BLJ YPR periode tot 1992 en 6 juni de Balkan reünie geen doorgang vinden. We zullen tijdig U via de sociale media informeren over nieuwe data.

Hoop dat U het Regiment blijft ondersteunen met informatie, foto's, films etc maar ook met een donatie om dit magazine uit te geven en voor de nieuwe website.

Ondanks de mogelijke beperkingen wens ik U een mooie zomer en vakantie toe.

Nico Vroom voorzitter Stichting RLJ

DONATEURS

Uiteraard danken we de donateurs die onze Stichting ook dit jaar weer hebben gesteund. Ik hoop dat U dat ook volgend jaar doet. Alleen dan kunnen we dit magazine, de nieuwe website, bijeenkomsten ed bekostigen. Derhalve een oproep aan allen die dit lezen.

Graag Uw donatie (richtbedrag €12,50) op NL53 RABO 01423.59.696 tnv Stichting RLJ te Horst donatie 2020 graag met naam en adres .

Bent U veteraan wordt dan lid van de Veteranen Vereniging Regiment Limburgse Jagers zie de huidige website onder VVRLJ/ aanmelden..

Begiftigd met de Ere-penning van de Provincie Limburg, 11 juli 2017

WAPENFEITEN / VAANDELOPSCHRIFTEN

Breda 1813, **Naarden** 1814, **Quatre-Bras** 1815, **Waterloo** 1815, **Tiendaagse Veldtocht** 1831, **Citadel van Antwerpen** 1832, **Venlo** 1940, **Roermond** 1940, **Zutphen** 1940, **West- en Midden-Java** 1946-1949, **Noord-Sumatra** 1947-1949, **Uruzgan** 2007

OVERIGE ONDERSCHIEDINGEN

ERE-PENNING van de Provincie Limburg 2017
FAHNENBAND Bundesrepublik Deutschland 2006

INZET VANAF 1950

Koude oorlog 1950-1989 (Seedorf 1963-2006), **Vm Joegoslavië** 1995-2003: **UNPROFOR-4** (Acie) 1995, **IFOR-1** 1996, **SFOR-4** 1998, **SFOR-8** (A+ Bcie) 2000, **KFOR-2** (Verkpel) 2000, **SFOR-11** 2001, **SFOR-15** (C-Cie) 2003, **Irak** 2004, **Afghanistan** 2007-2010, **UNPROFOR-4** (A-Cie) 1995, **IFOR-1** 1996, **SFOR-4** 1998, **SFOR-8** (A+ B-Cie) 2000, **KFOR-2** (Verkpel) 2000, **SFOR-11** 2001, **SFOR-15** (C-Cie) 2003, **SFIR-3** 2004, **Fahnenband Bundesrepublik Deutschland** (Seedorf 1963- 2006), **ISAF TFU III** 2007, **TFU VIII** (A-Cie) 2008, **TFU IX** (B-Cie) 2009, **TFU XII** 2010, **Curaçao** 2011-2014: **CidW 6** (A-Cie) 2011, **CidW 7** (B-Cie) 2011, **CidW 16** (C-Cie) 2014, **Mali**: 2017 **MINUSMA** (A, B, C, D Cie) 2015, **Enhanced Forward Presence Litouwen**: 2018-2019 (B-en ACie), **Afghanistan RMS DCie.CCie, BCie, ACie**

ZUSTER REGIMENT

Regiment Chasseurs Ardennais te Marche-en-Famenne, België, Lkol BEM E. Lathuy

REGIMENTSOUDSTE

Brigade-generaal R.J. Querido

REGIMENTSRaad

Lkol R.Plender, Bgen R.J. Querido, Adj J. van de Voort, Kap-Adj B. Martens, Lkol bd N.C.S. Vroom, Lkol bd C.J.M. van der Ploeg, Lkol H.M. Klein Schaarsberg, Adj bd M.M.B.G. Verbaant, Adj P.H.J. Gérardu.

STICHTING REGIMENT LIMBURGSE JAGERS | SRLJ

Ereleden: Mevrouw M. van der Hoeven, Kap bd K.G.M. van Dreumel • **Bestuur:** VZ: Lkol bd N.C.S.Vroom (VSRLJ@limburgse-jagers.nl) • **Secr.:** Lkol bd C.J.M. van der Ploeg (secSRLJ@limburgsejagers.nl) • **Historische Collectie Regiment:** Lkol bd J. van Ommen • **Lid:** Penningmeester Maj J. Pluijmen, Lkol H.M. Klein Schaarsberg • **Overige medewerkers: Muziek:** LJer muzikant bd R. Jennen • **Regimentshistorie:** Lkol dr. J. Komen / Kap Leeuwenburg • **Monumentengroep:** vacant • **Website:** ai Kpl I bd C, van Straten (info@limburgse-jagers.nl), Kap L. Leeuwenburg • **Secretariaat / Penningmeester:** p/a Wervelstraat 32, 5901 VC Horst (tel 077-3981854), **Reknr IBAN NL53 RABO 01423.59.696 tnv SRLJ**

VETERANEN VERENIGING REG. LIMBURGSE JAGERS | VVRLJ

VZ: Lkol H.M. Klein Schaarsberg (VVRLJ@mindef.nl) • **Lid:** Lkol bd N.C.S. Vroom • **Secr. / Communicatie:** Adj M. Verbaant (JVetSRLJ@limburgsejagers.nl) • **Afgevaardigde GORK KL en VP:** Maj bd J. Bijl • **PM:** Aooi G.H.J.Theunissen • **Nuldelijnscoördinator:** Kap bd D. Villanueva • **Communicatie:** Adj G.W.J.M. Geven

CONTACTPERSONEN MISSIES

UNPROFOR: T. Jansen, B. Habets • **IFOR-1:** P. Wijn, Hermsen, Hazenberg • **SFOR-3:** M. Van Boven • **SFOR-4:** D. Hoff • **SFOR- 8:** Steenhuizen, Topelen • **KFOR- 2:** T. Tummers • **SFOR- 11:** J. Bergsma • **SFOR- 15:** J. Bijl, • **SFIR-3:** M. Jongejan • **ISAF-TFE-3:** R. Querido, F. van Hoof • **TFE-8:** G. Geven • **TFE-9:** R. Verhagen • **TFE-12:** R. Erby, H. Klein Schaarsberg, M. Verbaant • **Individuelen:** vacature (Zie voor e-mail de website onder VVRLJ - Missieverbanden)

HISTORISCHE COLLECTIE REGIMENT

Bezoek elke dinsdag en donderdag van 10.00 - 15.00 via wachtgebouw. Stevenick kazerne te Oirschot, contact per e-mail: jmhvanommen@gmail.com

CONSERVATORGROEP

Lkol bd J.M.H. van Ommen, Wmr R.H.N. Daemen, Eltn bd E. Brakel, LJer bd H. Pook, Kpl L.van Es

VERENIGING REÛNIEORKEST LIMBURGSE JAGERS

Repetitielokaal: Harmoniezaal Linne

Voorzitter: LJer bd M.Sloun

Dirigent: Dhr Stoffels

Website: www.limburgsejagers.nl/ROLJ

Contact: rolj@limburgsejagers.nl

TAMBOER- & FANFARE KORPS

LJer bd R. Jennen (MuzSRLJ@limburgsejagers.nl)

DEMONSTRATIE-COMPAGNIE

LJer W.J. Hoekzema (wimtrudihoekzema@hetnet.nl), J.C.S. van der Wolf (jcs.vanderwolf@upcmail.nl) en H.Siddre (hanssiddre1@gmail.com)

432/16 BATALJON

Limburgse Jager bd F. Poeth (frankpoeth@home.nl)

17 BATALJON

Lkol bd A. van de Loo (a.vanderloo@ziggo.nl)

WEBMASTERGROEP EN FACEBOOK RLJ

Kap L. Leeuwenburg, Kpl I bd C. van Straaten, LJ Muz bd M. Hanssen, Adj G.Geven, Kpl ! V.Knarren, Dhr M.Schaap, Lkolbd J.van Ommen
E-mail: info@limburgsejagers.nl

UITGEVER | TEKST & BEELDREDACTIE

Stichting Regiment Limburgse Jagers

E-mail: VSRLJ@limburgsejagers.nl

Tel: 043 364 9639

P. Volderstraat 103 - 6231 LB Meerssen

Niets in deze uitgave mag worden overgenomen, vermenigvuldigd of gereproduceerd worden zonder schriftelijke toestemming van de redactie of andere auteursrechtbehebbers. De Limburgse Jager kan geen aansprakelijkheid aanvaarden voor de juistheid en volledigheid van alle in deze uitgave opgenomen teksten en beelden. Profileren in de vorm van publiceren en participeren kan niet automatisch de voorkeur bij verwerving inhouden.

